

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XVIII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 6.

CUPRINS:

Indemnare și îmbărbătare

Iubire înseamnă a dărui

Nu trebuie să pierdem încrederea în Biserică pentru că mai aflăm nedesăvârșiri în membrii ei

Din nou vin zilele Esterei

Ceasul crizei

Leul care și-a făcut datoria

Eu și copiii mei

Cum trebuie să fie soțul pe care-l dorește?

Progresul sau moartea

Pagina Gospodarului

Libertatea Cultului

Indemnare și îmbărbătare

În capitolul patrusprezece din Apocalips, Domnul ne dă o descriere a bisericii Sale din timpul sfârșitului în curs de lucrare, și o scurtă expunere a întregii solii care trebuie să fie dusă în lumea întreagă de biserică aceasta în zilele dela încheierea Istoriei acestui pământ. Așa cum era reprezentată prin trei îngeri cari sburau repede prin mijlocul cerului, descoperitorul a văzut Biserica Adventă ducând cu grabă la fiecare neam, limbă și popor cea din urmă solie de har și de avertizare a lui Dumnezeu.

Aceia dintre noi cari acum sunt pe scena vieții și a lucrării, au văzut cu ochii lor împlinirea acestei profeții într'o mare măsură. Până acum solia adventă a și pătruns în 375 țări, insule și grupe de insule. Pe întreaga față a pământului solia din Apocalips patrusprezece se vestește în peste 700 limbi. Zi și noapte lucrarea aceasta crește în putere și extindere.

În capitolul optsprezece din Apocalips, profetul ne spune că a văzut un alt înger coborînd din cer, având putere mare; și pământul a fost luminat de slava lui. Se vede deslușit că îngerul acesta nu reprezintă o lucrare sau

o solie care ar fi deosebită și despărțită de ceea ce a fost arătat în capitolul patrusprezece, deoarece solia îngerului acestuia, așa cum este arătată în versetul doi, este una și aceeași cu solia îngerului al doilea din capitolul patrusprezece. Nu, aceasta nu este o biserică nouă cu o solie nouă, ci mai de grabă aci ni se arată o nouă stare în mișcarea adventă. În timp ce proorocul bătrân urmărea biserică din timpul sfârșitului la lucru, a văzut că a fost apucată de o putere nouă și mare. El a văzut o vieță nouă, o străduință nouă, și o înaintare nouă.

Aceasta trebuie să fie una și aceeași cu ceea ce a văzut sora White:

„În viziuni de noapte mi-a fost trecută pe dinainte o mare mișcare de reformatiune în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți laudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați, și alte minuni erau săvârșite. Un spirit de rugăciune de mijlocire se da pe față, chiar așa cum se arăta înaintea zilei Revărsării Spiritului Sfânt, la Rusalii. Sute și mii erau văzuți cum vizitau familii, și cum deschideau înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt, și se

da pe față un spirit de adevărată pocăință. În toate părțile uși erau deschise pentru vestirea adevărului. Lumea părea să fie luminată de o putere cerească. Mari binecuvântări erau primite de poporul umil și credincios al lui Dumnezeu". — „Mărturii", Vol. 9, p. 126.

Din cele de mai sus reiese că trebuie să aibă loc „o mare mișcare de reformă în mijlocul poporului lui Dumnezeu". Un „spirit de rugăciune de mijlocire" va veni în biserică. Bolnavii vor fi vindecați, și minuni vor fi săvârșite. În toate părțile, uși vor fi larg deschise pentru vestirea adevărului, și sute și mii de membri ai noștri vor merge din casă în casă vizitând familiile, și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi vor fi convinse de Spiritul Sfânt, și un spirit de adevărată pocăință se va da pe față.

Starea aceasta fericită nu se va arăta în Biserică fără de nicio străduință din partea ei. Aceasta va avea loc atunci când ea se va întoarce la Dumnezeu din toată inima, va îndepărta păcatul și se va ridica pentru a încheia lucrarea. Dumnezeu este gata să facă partea Lui, și El așteaptă ca Biserica să facă și ea partea ei.

În capitolul doi din Ioel care are o deosebită aplicație pentru zilele cele din urmă ale Istoriei lumii, Domnul spune către poporul Său: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și bocet! Sfâșiați-vă inima, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate. Și-I pare rău de relele pe cari le trimete". Iar apoi, vorbind către servii săi, El zice: „Sunăți din trâmbiță în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii dela țată! Să iasă mirele din cămara lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să

zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor!"

În același capitol, Dumnezeu făgăduiește că atunci când rămășița poporului Său îl va căuta în felul acesta cu râvnă și unire, El va face lucruri mari pentru ei. „Atunci Domnul va fi plin de râvnă pentru țara Lui, și se va îndura de poporul Său. Domnul va răspunde și va zice poporului Său: „Iată, vă trimet grâu, must și untdelemn proaspăt, ca să vă saturați de ele, și nu vă voi mai face de ocară între neamuri". „Nu te teme pământule, ci bucură-te și veselește-te, căci Domnul face lucruri mari!" După aceste făgăduințe binecuvântate și pline de îmbărbătare vine făgăduința cea mai scumpă dintre toate, făgăduința ploii târzii. Domnul zice: „Și voi copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El va da ploaie la vreme, vă va trimete ploaie timpurie și târzie, ca odinioară". Iar în versetele următoare repetă făgăduința că va revărsa Spiritul Său asupra tinerilor și bătrânilor în vederea lucrării de slujire.

Tot așa după cum Dumnezeu așteaptă ca predicatorii să conducă pe poporul Său la o căutare zeloasă a lui Dumnezeu care va aduce ca rezultat revărsarea Spiritului Sfânt pentru lucrare în slujba Lui, tot astfel El așteaptă ca servii Săi să conducă pe poporul Său la desăvârșirea acestei experiențe, la o lucrare stăruitoare și plină de avânt pentru salvarea sufletelor așa cum s'a spus mai înainte. Prin serva aleasă de El, Domnul ne-a spus următoarele: „Aceia cari poartă răspunderea pentru supravegherea spirituală a bisericii, ar trebui să găsească drumuri și mijloace prin cari să se dea prilej fiecărui membru al Bisericii lui Dumnezeu să facă ceva pentru lucrarea lui Dumnezeu". „Conducătorii lucrării lui Dumnezeu, ca generali înțelepți, trebuie să studieze în mod deosebit lucrarea pe care o pot face membrii laici pentru

prietenii și pentru vecinii lor". — „Mărturii" Vol. 9, p. 116.

Domnul consideră lucrul acesta al înscrierii întregii Comunități la lucru stăruitor pentru suflete ca fiind de așa însemnătate, încât El ne spune: „Trebuie să se facă un plan bine întocmit pentru folosirea de lucrători cari să meargă în toate Comunitățile noastre, mari și mici, pentru a învăța pe membrii noștri cum să lucreze". — „Mărturii", Vol. 9 p. 117.

Nu putem scăpa de convingerea că a venit cu adevărat timpul ca biserica din timpul sfârșitului să treacă în starea preînchipuită prin „celalt inger" din Apocalips optsprezece. Domnul așteaptă cu răbdare ca biserica Lui să se „trezească" și să se îmbrace cu hainele ei cele frumoase. „Ridică-te, luminează, căci lumina ta a venit, și slava Domnului strălucește peste tine". El spune mai departe: „Lărgeste-ți locul cortului tău, și întinde covoarele locașului tău: nu te opri, lungeste-ți funiile, și întărește-ți țărșii". Ceea ce dorește Dumnezeu acum din partea Bisericii Sale este rugăciune și lucrare. El dorește ca noi să trăim și să vestim adevărul. Sfârșitul se apropie, și noi nu avem timp de pierdut. Trebuie să strângem rândurile și să înaintăm. Inima noastră trebuie să fie apucată de o nouă înflăcărare pentru Dumnezeu și pentru lucrarea Lui. Sufletul nostru trebuie să fie înflăcărat de râvnă sfântă. În lucrarea noastră pentru alții noi trebuie să dăm pe față aceeași râvnă ca și Domnul nostru. Când cei de pe vremea Lui L-au văzut la lucru, și-au adus aminte că stătea scris despre El: „Râvna casei Tale mă mănâncă pe Mine". Ioan 2, 17.

Apostolii lucrau cu putere și cu înflăcărare. Fapt. 17, 6. Și noi trebuie să avem același zel neastâmpărat, același avânt, aceeași înflăcărare neînfrântă pentru Domnul și pentru lucrarea Lui cea sfântă. Să nu uităm niciodată că „în măsura în care suntem stăpâniți de înflăcărare și de străduință pentru a face lucrarea, va

fi și succesul care ni se va da". — „Profeți și Regi”, p. 263.

După cum s'a amintit mai la începutul acestui articol, mult s'a și făcut până acum pentru vestirea întregii solii în lumea întreagă. Mulți au muncit și au jertfit pentru vestirea soliei atât în țara lor cât și în alte locuri. Dumnezeu a binecuvântat în chip îmbelșugat aceste străduințe, și s'a și făcut o lucrare puternică. Cu toții mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce s'a făcut până acum.

De asemenea ne bucurăm când vedem semnele redeșteptării în mijlocul poporului lui Dumnezeu. În multe locuri Spiritul lui Dumnezeu pare să fie la lucru ca și pe timpul lui Hagai, proorocul, îndemnând pe conducători, lucrători și membri, îndrumându-i la o mai deplină consacrare și la o lucrare mai cuprinzătoare și mai vie. Torente ale ploii târzii pare că se revărsa în diferite locuri, și se dă pe față o minunată adunare de suflete.

Dar acesta este numai începutul, de fapt. Mulți încă dorm în Sion. Mulți lucrează prea puțin, sau chiar nimic pentru salvarea de suflete. Toți trebuie să fie treziți din amorțeala lor. Toți trebuie să fie înscriși la lucru. Când se va face lucrul acesta, Domnul va revărsa torente bogate ale ploii târzii asupra poporului Său binevoitor și credincios, și rezultatele vor fi minunate. Atunci mulțime de oameni vor fi câștigați pentru Hristos. Scenele cari au urmat revărsării ploii târzii peste biserica din timpul apostolilor „se vor repeta cu și mai mare putere”.

Sora White, vorbind despre felul în care ucenicii, apăsați de povara pentru suflete, au cerut înzestrarea cu puterea pe care Hristos o făgăduise, adaugă: „Atunci s'a revărsat Spiritul Sfânt, și mii de suflete s'au întors la Dumnezeu într'o singură zi. Tot astfel poate să fie și acum. Creștinii să îndepărteze toate neînțelegerile, și să se predea cu totul lui Dumnezeu pentru salvarea de suflete pierdute. Să ceară în credință împlinirea binecuvân-

tării, și ea va veni. Revărsarea Spiritului Sfânt în timpul apostolilor a fost „ploaia timpurie”, și strălucite au fost urmările. Dar ploaia târzie va fi și mai îmbelșugată”. — „Mărturii”, Vol. 6, p. 21.

Atunci când biserica înaintea-ză sub puterea și slava Spiritului Sfânt, vestirea întregii solii ajunge să fie strigarea cea tare a „ce-luilalt înger” din Apocalips optprezece, mânia lui Satana va fi trezită împotriva bisericii din timpul sfârșitului, și Satana va porni cu războiu împotriva poporului lui Dumnezeu, care în chip credincios ține poruncile lui Dumnezeu. Prin unelte omenești el va căuta să împiedece și să nimicească lucrarea lor. Oricât de grozave vor fi aceste încercări, ele nu vor izbuti. „Puterea omenească nu a întemeiat lucrarea lui

Dumnezeu, și tot astfel puterea omenească nu este în stare să o nimicească”. (Vol. 7, p. 170) „Domnul este sprijinul nostru. El ne va călăuzi în toate împrejurările, dacă ne vom încrede în El. Un lucru este sigur: Noi trebuie să avem credință în Dumnezeu, — credință că El va pregăti totul în așa fel încât să ni se îngăduie să lucrăm cu succes”. — „Mărturii”, Vol. 9, p. 213.

Mai departe, avem asigurarea că „Dumnezeu însuși va lucra pentru Izrael. Orice limbă mincinoasă va fi adusă la tăcere. Mâini de îngeri vor răsturna u-neltirile cari se formează. Fortăreața lui Satana nu va birui cu niciun chip. Întreita solie îngerească va fi însoțită de biruință”. — „Mărturii pentru Predicatori”, p. 410.

A. V. Olson

Iubire înseamnă a dăruia

Tatăl iubește pe Isus pentru că El a dat totul din iubire. El a dat vieța Sa pentru că ne-a iubit. Este cu neputință să măsurăm iubirea Lui. Să ne închipuim cum Isus, văzând nevoia noastră de mântuire, a zis: „Voiu părăsi locuința Mea din cer și Mă voiu coborî pe pământ. Voiu fi fără casă, și nu voiu avea nici unde să-mi plec capul. Voiu părăsi străzile de aur în schimbul potecilor noroioase și obositoare ale pământului blestemat cu multe dureri și lipsuri. Voiu părăsi tronul Universului de lângă Tatăl Meu și voiu merge lângă omenirea suferindă din cauza păcatului. Și după ce voiu fi făcut aceasta va fi deajuns...”

De sigur aceasta ar fi fost deajuns ca să pună în uimire pe oricine. Însă aceasta nu a fost totul. El nu avea doar să părească cerul cu toată gloria lui și să Se coboare pe pământul blestemat, întunecat și fără adăpost pentru El, unde trebuia să sufere ostenele, chinurile și ura omenirii; ci El avea să plătească prin moar-

tea Sa și un preț de răscumpărare pentru mântuirea mea și a ta. Toate acestea El le-a făcut cu bucurie pentru că ne iubea mult.

Toate acestea le-a făcut Isus. Acela care astăzi este în ceruri și care cere din partea mea și a ta un dar de bună voie. În timp ce El cere aceasta dela mine și dela tine, El ne dă mereu și astăzi vieță, lumină, aer, ploaie, cari ne aduc sănătate, hrană și binecuvântări nemăsurate.

Ce darnic este Isus! Intr'adevăr, o iubire atât de minunată, atât de divină care să-mi ceară inima și darul meu de bună voie, când de fapt eu Li sunt dator totul. „Dați și vi se va da”. Luca 6, 38.

Dacă iubiți pe Isus, veți da pentru salvarea omenirii pentru care El Și-a dat vieța. Să unim iubirea noastră cu iubirea lui Isus. Să dăm pentru sprijinirea vestirii Evangheliei lui Isus în toată lumea, ajutând pe cei ce sunt în întunec, în suferință și în lipsă.

I. Reit

Nu trebuie să pierdem încrederea în Biserică pentru că mai aflăm nedeșăvârșiri în membrii ei

Unele persoane când intră în Comunitate, așteaptă să afle în ea desăvârșire. Ei cred că fiecare membru este un sfânt, și că toți membrii sunt mai presus de face-rea de greșeli. Când văd apoi că lucrurile nu sunt așa, mulți se descurajează iar unii părăsesc Comunitatea. „Dar noi nu trebuie să ne descurajăm în felul acesta”.

Câteodată mai e și în zilele noastre, ca și în vremurile din vechime câtă un Iuda care trădea-ză pe Domnul său; câteodată e un Petru care tăgăduște pe Domnul său; câteodată e un De-mas care părăsește pe frații lui; și uneori sunt ucenici cari se lup-tă care să fie mai mare. Dar lu-crul acesta nu trebuie să fie lăsat să ne descurajeze sau să ne facă să pierdem încrederea în Biserica lui Hristos.

„Cu toate că în Biserică sunt rele, și vor fi și mai departe până la sfârșitul lumii, biserica din a-cesse zile de pe urmă trebuie să fie lumina lumii”. În biserică va fi neghină până la data secerișului, și „oricâtă râvnă am da noi pe față, nu vom putea face ca bise-rica luptătoare să fie tot atât de curată ca și biserica biruitoare”.

Totuși Biserica aceasta, „slăbi-

tă și cu lipsuri, care are nevoie de a fi muștrată, avertizată și sfă-tuită, este unicul lucru pe pământ față de care Hristos arată grija Sa „cea mai aleasă”. Mai presus de orice pe lume, Isus iubește bi-serica Sa. Zi și noapte priveghia-ză asupra ei. Fără încetare El este în mijlocul ei, muștrând și iertând, îmbărbătând-o și îndru-mând-o în toate luptele și lucră-ri-le ei. Cu răbdare El duce biserica Sa dela biruință la biruință, și în curând El o va conduce biruitoare prin porțile de mărgăritar în cetatea lui Dumnezeu.

„Biserica cu toate că este ne-desăvârșită, este trupul lui Hri-stos, trupul din care noi fiecare trebuie să facem parte dacă dorim să fim părtași cu El la măreția și binecuvântările lumii veșnice.

În loc de a ajunge să fim de-scurajați sau mâniași și cusurgii atunci când descoperim slăbiciuni și nedeșăvârșiri în frații și su-ro-ri-le noastre, mai bine să mergem la ei, și în spiritul lui Hristos să căutăm să-i ajutăm să ajungă pe o treaptă mai înaltă a viețuirii creștine. În loc de a da cu pietre în ei, mai bine să-i atragem cu funiile iubirii.

Nimeni nu e desăvârșit, afară

de Dumnezeu. Noi toți facem greșeli. Toți avem nevoie de aju-tor și de iertare, atât dela Dum-nezeu cât și dela frații noștri. Im-preună cu apostolul Pavel noi tre-bue să mărturisim că nu am ajuns încă la desăvârșire. Împreună cu el și noi ne putem hotărî, în pu-terea lui Dumnezeu, de a înainta până ajungem la ținta idealului divin. Să cântărim bine aceste cuvinte mișcătoare și însuflești-toare dela bătrânul apostol adre-sate iubitei sale biserici din Filipi: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințe-lor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul, sau că am și a-juns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-L apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apu-cat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înain-te, alerg spre țintă, pentru pre-miul chemării cerești a lui Dum-nezeu în Hristos Isus”. Filipeni 3, 10 — 14. A. V. Olson

Cu ocazia unei adunări ținută în Jud. Telemorman.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie
Petrescu 116, București, IV.

Doi tineri în vârstă de câte 18 ani, funcționari manufacturiști, caută serviciu cu Sabatul liber. A se adresa: I. I. Gheorghisor, Roșiorii-de-Vede, Str. Lo-cot. Bălăcescu No. 16 bis.

Din nou vin zilele Esterei

Poporul credincios al lui Dumnezeu a trecut prin felurite împrejurări și fără ca ei să-și dea seama au fost priveriște pentru generațiile viitoare. În felul cum s'au purtat ei vedem ce au făcut bine și ce nu. În felul cum s'a purtat Dumnezeu cu ei găsim mustrare sau îmbărbătare pentru noi. Mai ales pentru noi „peste cari au venit sfârșiturile veacurilor” întâmplările mai de demult ale celor credincioși sunt de cea mai mare însemnătate. Chiar capitolul 10 din 1 Corinteni ne dă multe pilde cum să ne purtăm. Ni se spune să luăm seama la purtările cele rele ale lui Izrail prin cari au mâniat pe Dumnezeu și să ne ferim de asemenea purtări. Cele petrecute cu Noe și cele prin cari a trecut Lot, descrise în alte locuri, ne sunt arătate nouă celor dela „sfârșiturile veacurilor” ca vrednice de cercetat și de tras învățături din ele.

O întâmplare plină de învățături este și aceea prin care au trecut credincioșii în vremea împărătesei Estera. „Incercările cari au venit asupra poporului lui Dumnezeu în zilele Esterei nu caracterizează numai timpul acela. Același spirit care în veacurile trecute a îndemnat pe oameni să persecute biserica adevărată, va îndruma și pe viitor la urmarea unei căi asemănătoare față de Dumnezeu”. — „Profeți și Regi”, p. 605. Se cuvine dar să cercetăm cu multă luare aminte cele petrecute atunci.

Conflictul în care au intrat pe vremea aceea credincioșii a pornit dela Haman, Agaghitul, „un om lipsit de scrupulare ajuns în loc de mare răspundere în Medo-Persia”. — și Mardoheu, „care ședea la poarta împăratului”. „Mardoheu nu făcuse lui Haman niciun rău, ci numai refuzase să se închine înaintea lui”. Mândria lui Haman era de așa fel, încât nu era mulțumit să se răzbune numai pe Mardoheu, ci a uneltit

„Aceste lucruri li s'au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor”. 1 Cor. 10, 11.

să nimicească și tot neamul lui. „Înșelat prin arătările mincinoase ale lui Haman, Xerse (împăratul) a fost făcut să dea un decret prin care se lua măsură” ca toți cei de neamul și credința lui Mardoheu să fie uciși într'o anumită zi. Fără îndoială că atunci când s'a aflat de cuprinsul acestui decret, toți credincioșii au fost cuprinși de jale; „posteau și plângeau și se boceau și mulți se culcau în sac și cenuse”.

Părea că Dumnezeu ar fi părăsit pe cei cari credeau în El și țineau poruncile Lui. Se prea poate că în anumite privințe ei nu fuseser ascultători de îndrumările și de planurile Lui și de aceea trebuia să treacă acum printr'o mare strâmtorare. „Dar uneltirile vrăjmașului au fost stricate de o Putere care domnește între fiii oamenilor”. Prin cele puse la cale de Dumnezeu mai înainte, Estera, credincioasa servă a lui Dumnezeu, ajunsese la locul de împărăteasă a Medo-Persiei. Prin rugăciuni și post la Dumnezeu, atât Estera cât și ceilalți credincioși ai timpului au căutat scăpare și ajutor dela Acela pentru care totul este cu putință.

Dumnezeu lucra. Insa părea că și vrăjmașul credincioșilor Lui înainta în planuri. Haman a adunat pe prietenii săi și pe nevasta sa Zereș. El le-a vorbit despre marea lui bogăție, despre numărul fiilor săi, și despre locul pe care-l primise el în cinste. „Dar”, zicea el, „toate acestea n'au niciun preț pentru mine, câtă vreme voi vedea pe Mardoheu. . . . acela, șezând la poarta împăratului”. „Nevasta sa Zereș, și toți prietenii lui i-au zis: „Să se pregătească o spânzurătoare înaltă de cincizeci de coți, și mâine dimineață

cere ca Mardoheu să fie spânzurat. . . . Părerea aceasta a plăcut lui Haman, și a pus să pregătească spânzurătoarea”. Toată noaptea meșteri cunoscători au lucrat de zor la spânzurătoarea în care trebuia să-și sfârșească viața Mardoheu, credinciosul. Fără îndoială că Haman nu prea a dormit în noaptea aceea, prins de frigurile nerăbdării de a-și alina dorul inimii lui. Iși făcea închipuiri de felul în care își va îndeplini răzbunarea.

Dar nici împăratul nu a dormit. Somnul a fugit dela el și el a cerut să fie cetite cărțile cronicelor împărăției lui din anii trecuți. Intre altele s'a dat și peste o faptă de vrednicie a lui Mardoheu, care, lucrând după îndemnul conștiinței lui de om care trăiește în frica de Dumnezeu și în paza poruncilor Lui, nu a putut ține ascunsă uneltirea a doi slujitori împărătești cari voiau să ucidă pe împăratul, ci a scăpat viața împăratului prin măsurile pe cari le-a luat. Fapta lui rămăsese, — fără îndoială după voia lui Dumnezeu, — nerăsplătită atunci, pentru ca acum să se arate în toată vrednicia ei. Trecutul cuiva îl înalță, sau îl coboară. Împăratul a vrut să răsplătească fapta aceasta și abia aștepta să vie sfetnicul lui cel mai de seamă ca să-i ceară sfat cum să răsplătească o astfel de faptă. Haman veni din zori ca să ceară dela Împărat un nou decret pentru spânzurarea lui Mardoheu. Dar în loc de a obține așa ceva el însuși a trebuit să poarte în cinste pe Mardoheu prin oraș și să strige: „Așa se face omului pe care vrea Împăratul să-l cinstească”. Mai târziu spânzurătoarea pe care Haman o înălțase după sfatul alor săi a ajuns să-i stingă chiar lui viața.

Incercările prin cari au trecut credincioșii lui Dumnezeu de pe timpuri vor veni din nou peste cei din vremea sfârșitului. Din a-

cestea noi trebuie să învățăm. Rugăciunea, umilința înaintea lui Dumnezeu, viețuirea potrivit cu poruncile Lui, și dragostea față de semenii noștri, cu respect și supunere față de Autoritățile puse de Dumnezeu, sunt căile pe care trebuie să meargă copiii lui Dumnezeu și în zilele dela sfârșitul veacurilor. Increderea în Dumnezeu să fie sprijinul cel mai puternic al credincioșilor, căci vremurile se vor arăta asemănătoare cu acelea din zilele Esterei.

„Decretul care se va da în cele din urmă împotriva rămășiței poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu acela dat de Ahașveros împotriva iudeilor. Astăzi vrăjmașii adevăratei biserici văd în mica grupă a celor cari țin porunca privitoare la Sabat, un Mardoheu la poartă. Respectul poporului lui Dumnezeu față de legea Lui, este o neîncetată muștrare pentru aceia cari au lepădat temerea de Dumnezeu și cari calcă în picioare Sabatul.

„Satana va stârni mânia împotriva celor puțini cari nu sunt gata să primească obiceiurile și tradițiile populare. Oameni din locuri însemnate și cu nume vestit se vor uni cu cei fărădelege și ticăloși ca să facă sfat împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, învățătura, își vor da mâna ca să-i acopere de ocară. Conducători persecutanți, slujitori religioși, și membri de biserică vor uneli împotriva lor. Prin viu graiu și prin scris, prin sumețire, amenințări și batjocuri, vor căuta să le nimicească credința. Prin arătări mincinoase și prin îndemnuri pline de mânie, oameni vor trezi patimile oamenilor. Neavând un „așa zice Biblia“ pe care să-l aducă împotriva celor cari susțin Sabatul public, vor alerga la fapte de apăsare ca să împlinească golul. Pentru a-și asigura popularitatea și sprijinul, legislatorii se vor uni la facerea de legi duminicale. Dar acei cari se tem de Dumnezeu nu pot să primea-

scă o instituție care calcă cuvintele Decalogului. Pe acest câmp de luptă va avea loc cea mai mare bătălie din urmă în lupta dintre adevăr și rătăcire. Dar noi nu suntem lăsați în îndoială cu privire la rezultate. **Și astăzi ca și în zilele Esterei și ale lui Mardocheu, Domnul va susține și va apăra adevărul și pe poporul Său.** — „Profeți și Regi“, p. 605, 606.

E timpul ca aceia cari astăzi vestesc adevărul Evangheliei celei veșnice a lui Dumnezeu, să se țină tot mai strâns de El și tot mai aproape unul de altul, sprijinindu-se în vremurile cari vor veni ca și credincioșii de pe timpuri.

Dumnezeu dă făgăduințe mari și minunate celor cari se încred în El. Niciodată El nu a lăsat neajutat pe acela care cu toată sinceritatea și-a pus încrederea în El.

Cu Dumnezeu se vor face fapte minunate!

D. Florea

Ceasul crizei

Marea luptă între adevăr și rătăcire face ca ceasul crizei să se apropie cu repeziune. Lupta aceasta a început în ceruri înainte de crearea lumii. Când Satana a fost aruncat din cer, lupta s'a strămutat pe pământ, unde continuă de aproape șase mii de ani. Locuitorii pământului au fost grupați în două armate protivnice: una sub stindardul adevărului și dreptății, iar cealaltă sub stindardul rătăcirii și nedreptății. În cursul acestui războiu au fost vremuri de înaintare și de dare înapoi. Se părea câteodată că adevărul ar fi dispărut de pe pământ. Apărătorii lui au fost înfățișați în chip fals, asupriți, prigonți, și omorâți. Biserica a fugit în pustie unde a fost hrănită de Dumnezeu mulți ani. Dar ziua liberării a sosit repede.

Ca niciodată mai înainte noi trăim astăzi în timpul împlinirii profeției. Aproape o duzină de preziceri profetice cu privire la timpul în care trăim, arată în mod clar spre apropiata venire a Domnului pe norii cerului. Dar războiul care dăinuiește de secole nu s'a terminat încă. Lupta finală stă chiar în fața noastră. Noi ne apropiem de ceasul crizei cele mari, ceas în care adevărul va bi-

rui și păcatul va fi doborât, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Caracterul lui Dumnezeu a fost mereu criticat în decursul secolelor. Acest caracter va fi apărât în fața întregului univers. Se va vedea în curând că acuzațiile aduse împotriva lui Dumnezeu din partea lui Satana și a cetei lui, sunt doar neadevăr plin de răutate, fără niciun temei.

Criza pentru Biserică

Timpul care stă în fața noastră va arăta un ceas de criză pentru biserica lui Hristos, ca și pentru lume. Această oră este asemănată de profetul Ieremia cu timpul strămtorării lui Iacob:

„Așa vorbește Domnul: „auzim strigătele de groază; e spaimă, nu este pace!... Pentru ce s'au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; niciuna n'a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacob; dar Iacob va fi izbăvit din ea“. Ier. 30, 5-7.

Această criză va veni ca o încercare finală pentru biserică. Dumnezeu va cerne pe poporul Său. „Căci iată, voi porunci, și voi vântura casa lui Izrail, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă

un singur bob la pământ!“ Amos 9, 9.

Acesta este ceasul crizei pentru Comunitate care ne privește în mod deosebit pe noi, pentru ca biserica să fie pregătită să stea în aceste zile și pentru ca să se dovedească cu adevărat solul lui Hristos pentru pacea și împăcarea unei lumi care nu cunoaște pe Dumnezeu. Domnul dă următorul îndemn solemn pentru biserica Sa din acest timp:

„Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine, până nu se împlinesc hotărârile — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului“. Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului“. Zef. 2, 1-3.

Criza personală

Ceasul de încercare pentru biserică, este un ceas de încercare pentru fiecare membru al bisericii. Și cea mai mare încercare dintre toate va fi lupta contra păcatului și lupta contra nedreptății în vieța și în inima fiecăruia. Prin acea-

stă experiență va veni o încercare reală pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Noi nu avem să ne temem atât de mult de criza pe care o vedem în lumea din jurul nostru și de persecuții. Adevărata încercare va consta în marea bătălie în care trebuie să luptăm fiecare, biruind păcatul în noi și respingând atacurile inamicului îndreptate împotriva noastră. Și ceasul crizei este o experiență zilnică. Biruința o putem câștiga, luptând cu lucrurile mici ale vieții. Cel care nu este creștin acasă la el, nu este creștin nicăieri. Acela a cărui inimă nu este curată, ale cărui intenții și scopuri nu sunt drepte înaintea lui Dumnezeu, nu este un om pocăit, oricât de stimat ar fi de semenii lui.

Așa dar, în timp ce furtuna stă să se deslănțuiască în jurul nostru, iar forțele celui rău se pregătesc a da ultimul atac contra lui Dumnezeu și contra adevărului Său, să fim cu mai multă băgare de seamă cu privire la legăturile noastre cu Dumnezeu. Citatele următoare din scrierile servei Domnului, cuprind îndrumări și instrucțiuni serioase pentru ceasul acesta.

Interesul Universului

„Intregul univers așteaptă cu un interes negrăit să vadă încheierea marelui conflict între Hristos și Satana”. — „Mărturii”, vol. V, pag. 526.

Criza se apropie repede

„Criza se apropie repede. Desele schimbări ce au loc arată că timpul cercetării noastre este foarte aproape. Deși Dumnezeu n'ar vrea să pedepsească, totuși va trebui să pedepsească și această în curând. Aceia cari umblă în lumină, vor vedea apropiindu-se semnele primejdiei, dar ei nu trebuie să stea nepăsători, așteptând cu indiferență ruina, și mângâindu-se cu nădejdea că Dumnezeu va cruța pe poporul Său în ziua încercării. Departe de acesta. Ei vor înțelege că sunt datori să lucreze în mod stăruitor pentru salvarea altora, cerând cu credință ajutorul lui Dumnezeu. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. — Idem, pag. 209.

„O mare criză așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. O mare criză vine peste lumea aceasta. Cea mai mare luptă care s'a dat vreodată, stă în fața noastră”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. I, p. 62.

Milioane își hotărăsc soarta lor

„Ziua Domnului se apropie pe nesimțite, dar oamenii socotiți mari și înțelepți nu cunosc semnele venirii Domnului Hristos și ale sfârșitului lumii. Fărădelegea se înmulțește și iubirea multora se răcește.

„Mii și milioane de oameni își hotărăsc acum soarta spre viață veșnică. Omul care este cu totul absorbit de treburile lui, omul care găsește plăcere la masa de joc, omul căruiu îi place să se lase în voia poftelor sale, iubitorul de plăceri, cel care frecventează teatrele și sălile de bal, scot din socotelile lor problema mântuirii. Toată grija lor este: Ce să mâncăm? Ce să bem? Cu ce să ne îmbrăcăm? Ei nu fac parte din ceata acelora cari călătoresc spre împărăția cerească. Ei sunt conduși de marele apostat și vor fi nimiciți împreună cu el”. — Idem, vol. VI, pp. 406-407.

Ultimele mișcări vor fi grăbite

„Nenorociri pe uscat și pe apă, starea turbure a societății, veștile de războiu prevestesc lucruri rele. Ele ne spun că se apropie evenimente grozav de mari. Slujitorii răului se unesc și întăresc forțele. Ei își adună puterile pentru marea criză din urmă. În curând vor avea loc în lume schimbări mari și ultimele mișcări vor fi grăbite”. — „Mărturii pentru Comunitate” vol. 2, p. 263.

Se ține o socoteală cu popoarele

„Cu o exactitate ce nu dă greș, Dumnezeu ține o socoteală cu toate popoarele. În timp ce harul Său e plin de îngăduință, cu chemarea la pocăință, această socoteală rămâne încă deschisă, dar când cifrele vor fi ajunse la o anumită măsură hotărâta de Dumnezeu, mânia Lui se va deslănțui. Socoteala este încheiată. Indurarea divină încetează. Nu mai este cine să intervină pentru ei”. — „Mărturii”, vol. 5, p. 208.

Criza se furișează asupra noastră

„Totul se agită în lume. Semnele timpului se simt în tot locul. Evenimentele gata să aibă loc aruncă mai înainte umbrele lor. Spiritul lui Dumnezeu e în curs de a se retrage de pe pământ și nenorocire vine după nenorocire pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, înecuri, crime de toate felurile. Cine poate ceti viitorul? Unde este siguranța? Siguranța nu e în nimic din cele pământești sau omenești. Oamenii se grupează cu grăbire sub stindardul ce și-au ales. Nelegiuirii urmăresc mișcările conducătorilor lor. Unii așteaptă, priveghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. Alții se aliază sub conducerea generală a primului mare apostat. Puțini sunt cei cari cred din toată inima și din tot sufletul că avem să ne ferim de iad, și că avem de câștigat un cer.

„Criza se furișează asupra noastră. Soarele strălucește pe cer, trecând pe căile lui obișnuite, și cerurile încă mai

spun slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și căsătoresc pe alții. Comercianții încă mai cumpără și vând, oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora, luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, alergări de cai, la jocuri de noroc. Stăpânește cea mai mare excitare, și cu toate acestea timpul scurt de probă e aproape să se încheie, și fiecare caz este aproape de veșnică hotărâre. Satana vede că timpul lui e scurt. El a pus pe toți agenții lui la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și hipnotizați, până va trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna”. — „Hristos, Lumina lumii, p. 541.

Trad. D. Constantinescu

(Urmare dela pag. 13).

Progresul sau moartea

pentru noi, dând spor mult mai mare, ca prin *immulțire*. Aceste daruri neînsemnate au atunci cea mai prețioasă influență în lucrarea Sa”.

Edison, celebrul fizician american, care a uimit lumea cu descoperirile lui, totdeauna când era întrebat de *secretul* succeselor sale, răspundea tuturor la fel: „Tot *secretul* succeselor mele este numai *munca intensă și stăruința*. Iar genul care mi se atribuie nu constă decât din nouăzeci și nouă la sută *transpirație* și numai unul la sută *inspirație*”.

„Secretul succesului — zice o altă mărturie — nu se găsește în multa noastră învățătură sau în poziția noastră, nici în numărul talanților încredințați nouă sau în voința omului. *Recunoștință neputința noastră*, trebuie să primim la Hristos și prin El, care este puterea puterilor și cugetul cugetelor, cel *voios și ascultător* va câștiga biruință după biruință”. Doritori de progres și recunoscând starea de neputință în care ne aflăm, să mărturisim sincer ca și profetul, și să zicem: „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă să-și îndrepte pașii spre *țintă*”. Ier. 10, 23.

În cartea „Calea către Hristos”, la pag. 115, cetim: „Noi trebuie să ne rugăm în cercul familiei; dar mai presus de toate să nu neglijăm rugăciunea în taină, în cămăruță, căci *aceasta* dă viață sufletului nostru. Este imposibil, ca sufletul să crească și să facă progres, acolo unde rugăciunea este neglijată”.

Cu Dumnezeu înainte, din progres în progres, și succesul final ne este asigurat!

D. M. Făurescu

Pentru micuții noștri

LEUL CARE ȘI-A FACUT DATORIA

— Sumpă mătușică, îmi zise în seara următoare Nicușor, povestea despre cele două vaci care și-au părăsit vițeii, a fost foarte frumoasă; dar nu cumva știi tu și o poveste adevărată despre un leu? Și mătușica începu:

„Odată, în Beth-El s'au apucat oamenii să facă un vițel de aur, ca să se închine la el, în loc să se închine Tatălui din cer care este adevăratul Dumnezeu. Ba încă chiar regele porunci ca toată lumea să se închine înaintea vițelului de aur. De asemenea, au clădit un templu și un altar pe care aduceau jertfe în onoarea lui.

„La locul acela Dumnezeu a trimis un profet și i-a poruncit să strige către altar, astfel: 'Altarele, altarele, așa vorbește Domnul': 'Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia, el va junghia pe tine pe preoții înălțimilor cari ard tămâie pe tine, și pe tine se vor arde oseminte omenestii!' ..... Când a auzit regele aceste vorbe s'a mâniat grozav, și întinzând mâna spre profetul care vorbise așa, zise: 'Puneți mâna pe ell' ..... Dar mâna i s'a uscat, încât n'o mai putea trage înapoi și altarul s'a despica în două și cenușa s'a risipit. Atunci regele s'a umplut de frică și s'a rugat de profet să fie așa de bun să se roage lui Dumnezeu pentru el, ca să-și poată trage mâna înapoi. Profetul i-a ascultat rugămintea și mâna regelui s'a vindecat. Regele a vrut să-și arate recunoștința față de profet și i-a zis: 'Intră cu mine în casă să iei ceva de mâncare și-ți voi da un dar!' Profetul însă i-a răspuns: 'Jumătate din casă să-mi dai și n'aș intra cu tine. Nu voi mânca și nu voi bea apă în locul acesta, căci așa mi-a poruncit Cuvântul Domnului'. Și el a plecat de acolo pe un alt drum decât cel pe care venise.

„În vremea aceea mai locuia în Beth-El și un profet bătrân, care auzise dela copiii lui tot ce se întâmplase. Dar profetul acesta era un om rău și și-a pus în gând să-l ispitească pe profetul cel bun și să-l facă să păcătuiască contra lui Dumnezeu. El a pus pe copiii lui să-i pregătească în grabă măgarușul și după ce a încălecat pe el, a pornit repede pe urma omului lui Dumnezeu. În curând l-a ajuns și l-a găsit pe când se odihnea sub un stejar; și i-a zis: 'Vino cu mine acasă să iei ceva de

mâncare!' Dar profetul i-a spus: 'Nu pot nici să mă întorc cu tine, nici să intru la tine. Nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă cu tine în locul acesta, căci mi s'a spus prin Cuvântul Domnului: 'Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă acolo și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce!' Dar profetul cel rău i-a spus: 'Și eu sunt un profet ca și tine și un înger mi-a vorbit din partea Domnului și mi-a zis: 'Adu-l acasă cu tine, ca să mănânce și să bea apă''. Dar aceasta era o minciună.

„Atunci sârmanul profet din Iuda s'a bucurat, căci era înfămând, însetat și foarte obosit. Se și gândise el, pe când se odihnea sub stejar, că mai bine ar fi fost ca Dumnezeu să-și fi schimbat porunca și să-i fi îngăduit să se întoarcă. Dar Dumnezeu nu-și schimbă niciodată cuvântul care l-a ieșit odată de pe buze. Profetul din Iuda ar fi trebuit să știe de mult lucrul acesta.

„El s'a dus cu falsul profet acasă și a mâncat cu el la masă. Și pe când erau încă la masă, Cuvântul Domnului a vorbit profetului bătrân și el a strigat omului lui Dumnezeu: 'Pentru ce n'ai ascultat porunca Domnului și n'ai păzit porunca pe care ți-a dat-o Domnul

Dumnezeu tău? Trupul tău mort va intra în mormântul părinților tăi!'

„Profetul neascultător a încălecat atunci pe măgar și a fugit de acolo. Dar nu se depărtase mult și a venit un leu pe care-l trimisese Dumnezeu, a sărit asupra lui, l-a aruncat de pe măgar și l-a omorât. Cine trecea pe acolo se minuna văzând pe leu că stătea lângă profetul mort și nu-l mânca și nici pe măgar nu-l omorise. Când ajungeau în Beth-El începeau să povestească la toți ce-au văzut și astfel a aflat și profetul cel bătrân. El a încălecat pe măgar și a plecat imediat să caute pe profetul din Iuda. L-a găsit și a văzut cum măgarul neatins și leul stătea de pază de parcă ar fi fost legat și ținut locului.

Dumnezeu trimisese leul ca să-l omoare pe profetul neascultător dar să nu-l mănânce, căci atunci lumea n'ar fi crezut că acesta ar fi fost profetul lui Dumnezeu și că Cuvântul lui Dumnezeu s'ar fi împlinit, dar în felul acesta îl puteau vedea. Astfel puteau să vadă oamenii că ceea ce poruncește Dumnezeu, trebuie împlinit. Profetul cel bătrân l-a recunoscut că acesta era omul lui Dumnezeu din Iuda și ridicându-l l-a dus și l-a immormântat”.

Trd. Olga Irod

Eu și copiii mei

O cauză care contribuie la resfirarea legăturilor gingașe ce trebuie să existe în familia creștină este neglijarea studiului Sfințelor Scripturi. Indepărtând pe copil de Izvorul Divin, inima îi rămâne un teren slab și ispititorul își face curând lucrarea lui.

Puterea și continuitatea spiritului creștin se datorește în mare parte obiceiului bun de a se studia din Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii Valdenzi — cari au fost persecutați și alungați dintre oameni multe sute de ani — obișnuiau să îndrumeze pe copiii și tinerii lor ca să învețe în întregime cărți din Sfânta Scriptură, pe cari le recitau adesea fără nicio greșală. Când se întâmpla să fie

prigonii și arestați, iar cărțile confiscate sau arse, ei nu erau prea descurajați căci aveau Cuvântul Sfânt întipărit în memoria lor; unul dicta din ce memorizase iar alții scriau și pierderea era înlocuită.

Nimeni nu se apucă să zidească ceva până nu întărește mai întâi terenul, căci altfel s'ar asemăna cu omul din parabolă care și-a zidit casa pe nisip, și pe care a văzut-o apoi luată de valuri. Cu cât mai mult trebuie avut grijă la clădirea caracterului unui copil care se pregătește să pășească în viață? Nu trebuie oare să i se asigure o bună temelie care nu poate fi alta decât Cuvântul lui Dumnezeu? Cu siguranță că da.

Serva Domnului, referindu-se la această lucrare, zice: „Formarea caracterului este cea mai mare lucrare încredințată vreedată oamenilor; și niciodată studiul ei nu a avut o mai mare importanță ca azi. Niciodată vreo generație din trecut nu a fost chemată a face față unor evenimente atât de solemne; niciodată mai înainte nu au fost pândiți atât de mari cum îi pândesc azi” . . . . .

Cetind Biblia, copilul va face cunoștință cu vrerea lui Dumnezeu și va primi, în măsura încercării lui, și sprijin din partea îngerilor din cer. Duhul Sfânt va veni în sprijinul lui când ispita va fi grea, și-l va scoate din orice încercătură.

Ce rezultat minunat poate aduce cu sine studierea Cuvântului Divin, se poate vedea din raportul copilăriei lui Timotei. Apostolul Pavel scrie despre el următoarele: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus”. Cred despre mama și bunica lui Timotei că, încă înainte ca acest copil să poată scrie și ceti, i s'a povestit cu multă grijă diferitele scene din istoria Poporului ales și despre făgăduințele minunate cari stau la dispoziția celui care crede. Copilul era dus în școala de Sabat și liniștit asculta pasajele minunate pe cari le conțineau sururile Legii și ale profetilor. Tocmai lucrarea, în aparență modestă, a celor două femei zi cu zi a făcut din copilul firav un serv puternic în Biserica Apostolică.

Părintele care îngrijește bine de casa sa capătă și încrederea lui Dumnezeu, așa cum cetim despre Abraam: „Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine”. Această laudă și încredere a izvorit din grija cea mare pe care bărbatul credincios o avea pentru casa lui. Prima lui preocupare a zilei era de a-și aduna familia în jurul altarului și a face cu ei serviciul divin.

Iov, credinciosul bărbat al vre-

murilor străbune, dădea fiilor săi un bun exemplu. După ce ei își terminau vizitele unii altora, tălăl lor îi strângea la rugăciune. Căci zicea Iov: „Poate că fiii mei au supărat pe Dumnezeu în inima lor”. Nu oare și pentru acest motiv era laudat de Dumnezeu ca un om neprihănit?

Exemplul cel mai puternic și mai elocvent rămâne însă Domnul Isus Hristos. Era copil numai de 12 ani când a stat în fața forului celui mai mare, vorbindu-le despre principiile Impărăției lui Dumnezeu. El își petrecuse mai înainte serile și diminețile ascultând din gura mamei sale învățăturile sublime cuprinse în Vechiul Testament. Iar când crescua mai mare, Sinagoga îi stătea la dispoziție cu sururile scrierilor profetilor. Răvna și interesul Lui pentru lucrurile spirituale unite cu rugăciunea au fost pentru El primele începuturi întru realizarea planului de mântuire.

Oare, iubiți părinți, secretul succesului copiilor voștri nu constă tocmai în studierea Cuvântului lui Dumnezeu? Se găsesc oare copilașii alături de noi când studiem și pregătim lecțiunea pentru școala de Sabat? Merg ei la dreapta noastră către casa de adunare, cu Biblia și lecțiunea lor în mână, sau rămân să păzească lucrurile din cuptea casei? Cei 7600 copii ai fraților noștri sunt și membri ai școlii de Sabat? Fiecare părinte să-și pună aceste întrebări și să răspundă în fața Celui care este prietenul lor.

Dar și președintele școlii de Sabat are aci o mare răspundere. După ce a ajuns ca fiecare membru al Comunității și fiecare copil să fie trecut în clasa respectivă, îi mai rămâne datoria să se convingă dacă au toți Biblia și lecțiunea în mână. Mi s'a întâmplat să văd câteva Sabate la rând pe o fetiță stând în timpul școlii de Sabat retrasă în colțul adunării, abătută și cu lacrimi în ochi. Interesându-mă de cauza acestei stări aflu că n'are lecțiune și îi e rușine să nu răspundă când este întrebată. Nici nu vă închipuiți ce bucurie pe această fetiță când a pri-

mit o lecțiune. O ținea ca ceva de preț și zilnic sorbea din slovele-i ce conțineau cuvinte sfințite.

Mă gândesc că sunt încă multe sute de copii cari așteaptă să fie luate de mână și conduși către Impărăția lui Dumnezeu. Ei trebuie încurajați, mângâiați, dar în același timp să li se pună la dispoziție mijloacele necesare dezvoltării lor spirituale. Puneți în mână copiilor Biblia și lecțiunea școlii de Sabat și veți putea spune: — „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” . . .

Domnul a încredințat părinților de azi pregătirea Bisericii de mâine. Pentru întemeierea ei, Domnul Și-a dat viața ca să poată să vă ofere mântuirea. Iar acum, El vă cere să vă predați lui împreună cu casa voastră. Domnul Isus să vă ajute ca la sfârșitul călătoriei voastre, când vă veți găsi în fața Judecătorului Divin, să puteți spune: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Izrael” . . .

Un prieten al Copiilor

Aducem la cunoștință că în afară de interesantele filme de până acum și pe cari vi le puteți procura pentru adunările insoțite cu proiecțiuni, mai avem încă o nouă serie pe cât de frumoasă pe atât de folositoare prin învățăturile ce se desprind din diferitele tablouri.

1) Igiena vieții zilnice; 2) Ochi deschisi și urechi ascuțite; 3) Știința eredității; 4) Igiena locuinței; 5) Ingrijirea sănătății; 6) Ingrijirea de bolnav în casa; 7) Primul ajutor în caz de accident; 8) Clădirea și alimentarea corpului omenesc; 9) Dinții și igiena lor; 10) Lupta contra alcoolismului; 11) Ingrijirea dinților; 12) Alcoolismul și combaterea sa; 13) Tutunul și efectul său; 14) Tuberculoza o primejdie socială; 15) Tuberculoza și combaterea ei; 16) Tuberculoza; 17) Bolile lumbeste; 18) Sugaciul sănătos; 19) În lumina veșniciei; 20) Cu Cuvântul lui Dumnezeu prin viață; 21) Reformatorul Luther; 22) Minunile boltii cerești; 23) Creșterea și dezvoltarea copilului; 24) Lupta contra păngăririi spirituale; 25) Sănătatea înseamnă bucurie; 26) Reformațiunea și contra-reformațiunea.

Prieten de adevăr, de meserie croitor, caută lucru cu Sabatul liber. A se adresa: W. Steinmeier, Sibiu, Str. Petru Maior No. 6.

Cum trebuie să fie soțul pe care-l doresc?

„Iată, am desenat un bărbat! Acum oare să-i desenez și sufletul?” Așa vorbea într-o zi o fetiță guvernantei sale, când a isprăvit ultima ei încercare artistică.

Din nefericire, un bărbat nu poate fi despărțit așa de ușor de sufletul său. Dacă lucrul acesta ar fi ușor, atunci subiectul meu: „Cum trebuie să fie soțul pe care-l doresc?”, ar fi cu mult mai ușor de tratat. Dar „soț” presupune „iubire”, „căsătorie” și un „cămin” în care să se adăpostască și să crească această iubire. Și „căminul” presupune copii, oaspeți, și problemele complicate de a menține un adăpost care este „din punct de vedere economic — sigur; din punct de vedere al vieții — plăcut; din punct de vedere fizic — sănătos; din punct de vedere moral — integru; din punct de vedere mintal — întăritor; din punct de vedere spiritual — inspirator; din punct de vedere social — responsabil; un centru de iubire desinteresată”.

Căsătoria nu este un sbor într-unul singur, ci contopirea a două personalități spre a realiza cea mai mare fericire pentru amândoi. Spre a aduce la îndeplinire această unire întreolaltă în tot adâncul ei, se cere dela amândoi toate însușirile și simțimintele bune și curate, comune și necomune, unite cu o iubire supremă tăgăduitoare de sine. Se poate să existe un loc și pentru oamenii egoiști, dar locul acesta, cu siguranță, nu este în căsătorie. Iubirea însăși este așa de „cu totul altceva”, încât o persoană egoistă nici n'ar putea să înțeleagă limbajul noii experiențe.

Este lucru învederat că o experiență așa de cuprinzătoare nu este pentru copii. Această unire delicată de personalități cere cea mai bună judecată și maturitate pe care doi tineri creștini, potrițiți din punct de vedere social,

o pot aduce în căsătorie. De aceea voui aștepta ca soțul meu să fie un bărbat care și-a trecut cei douăzeci de ani ai săi, care are destulă inițiativă, corpul bine întărit, și acea calitate de a îngriji de aleasa inimii sale, încât chiar învingând piedici, dacă este necesar, să se dovedească demn de a fi cap al căminului nostru. Orice femeie onorabilă dorește să fie curtată în mod demn și cinstit de bărbatul care o iubește. Puțin cavalerism șade bine chiar și în anul 1938.

Un creștin nobil

Deoarece căminul trebuie să fie locul de adăpost al tuturor loialităților alese, — inspirate, străbătute și legate întreolaltă de o supremă credincioșie față de Dumnezeu, bărbatul pentru care mă rog să fiu demn de el va fi un nobil creștin, în realitate, nu numai cu numele. Eu nădăjduesc să aibă o profundă înțelegere spirituală, care dă inspirație și o anume însemnătate vieții, și uple căminul cu credință și lumină. Eu nu doresc să se spună despre el, așa cum îmi zicea într-o zi o femeie pe un ton de scuză: „Sunt sigură că ți-ar place de soțul meu dacă l-ai cunoaște”. Dar eu doresc ca să fiți atrași către el din pricină că prietenia și amabilitatea lui ce nu dă greș, vă spune că veți găsi totdeauna o demnitate și o adâncime mereu crescândă. El dovedește un interes sincer și lipsit de egoism față de alții. Este iubitor și are o personalitate atrăgătoare, care radiază de bucurie și credință. Este plin de vieață și putere, și are acel foarte important simț de humor care arată o perspectivă sănătoasă. Doresc ca el să fie ambițios și să aibă o dorință de a trage foloase și de a se bucura de tovarășia cărților bune, precum și de a prietenilor buni. El va fi atent de a-

semenea în ce privește înfățișarea sa personală și va dori să mă vadă cât se poate mai bine.

Mi-ar place ca el să aibă acea independență fină, care face pe un om să stea pentru principiu „chiar dacă s'ar năru cerul”, dacă este nevoie, dar și tactul, și simțământul atrăgător spre a câștiga pe alții să vadă punctul său de vedere, dacă e cu puțință. Eu sper că el este destul de matur să-și dea seama că uneori sunt două căi bune spre a aduce la îndeplinire unele lucruri — ba chiar trei și patru deodată. De sigur că mi-ar place să fie umil în deajuns spre a dori să vadă și punctul de vedere al altora, și să nu creadă că toată înțelepciunea va muri cu el sau să vorbească pe un ton așa încât să dea de înțeles că nu mai este nimic de spus — „Înțelepciunea a vorbit”. Nouă ni s'a dat două urechi ca să ascultăm amândouă părțile înainte de a trece la judecată. Una este ca un om să fie gata să meargă la stâlp pentru un mare principiu, și cu totul altceva este ca să-și asume rolul de martir ori de câte ori n'are o idee precisă, este neluat în seamă, este înțeles greșit, sau cineva nu se potrivește cu el. Astfel de martiri sunt teribil de suportat. Nu mi-ar conveni deloc să mă căsătoresc cu un așa om.

Eu sper că el poate să învețe bucuria ca persoana lui să fie umbră, chiar ajutând altei persoane să-i facă aceasta câteodată. Pentru că mulți oameni cari pot fi neegoiști în ce privește calitățile lor, sunt egoismul în persoană în ce privește dorința lor de a rămâne în locul de lumină sau în ce privește dorința de a fi dovedit cel ce are dreptate, sau sunt lacomi după susținere într-o privință sau alta. Am văzut chiar certuri foarte aprinse în unele familii asupra îngrozitoare (?) chestiuni dacă zăpada cea mai mare a fost acum

cinci sau acum șase ani, sau dacă nunta vreunui prieten a fost cu cinci sau cu zece minute mai târziu. Aș dori chiar ca soțul meu să fie în stare să zică uneori: „Da, aceasta a fost ideea soției mele, dar a trebuit să mă convertească s'o admit". Și dacă el ar zice: „Imi pare rău, scumpa mea sau scumpul meu, a fost greșeala mea", atunci aș ști că el este cu adevărat un om mare la suflet. Aceste virtuți sunt potrivite nu numai pentru sufletele de femeie, ci șed foarte frumos și pe frunțile bărbaților.

Și cu toate acestea, deși aștept ca el să aibă o maturitate tinerească, sunt sigură că nicio femeie serioasă nu așteaptă ca tânărul ei soț să fie „ajuns" sau adică să vină la ea cu toate talentele pe deplin dezvoltate.

Un om priceput la toate

Totuși, pentru un bun început mi-ar place ca el să aibă, dacă este cu puțință, o educație într-o școală corespunzătoare talentelor sale. Această educație trebuie să-l facă în deajuns de capabil să-și câștige o existență care să asigure căminului un traiu mulțumitor. Câmpul său de activitate trebuie să fie ceva ce îi face plăcere în gradul cel mai înalt și care îi dă vreo mulțumire altruistă.

Pe lângă aceasta, nădăjduesc că el are interese și simpatii întinse. Aș dori ca înainte sau după căsătorie să poată învăța mai multe ocupațiuni folositoare. Ii va fi de ajutor în această învălmășeală de lume dacă va avea o cunoștință hotărâtă în ce privește arhitectura, tâmplăria, zidăria, grădinaritul sau mecanica. El trebuie să știe cel puțin să spună dacă astfel de lucrări sunt bine executate, și să nu fie cu mâinile legate în vreo împrejurare.

De asemenea, n'ar fi o greșeală dacă ar ști ce să facă într-o bucătărie. Sunt sigură că vremea „sosirii micuțului" n'ar fi chiar ca un vis urît pentru multe femei dacă ar ști că soții lor ar putea să pregătească o masă gustoasă pentru ei înșiși, sau ar fi în stare să găsească tingirea. Am văzut

soți cari au dat chiar un concediu dela bucătărie soțiilor lor „și o invită să mănânce". Aceasta bine înțeles în anumite situații neprevăzute. Totuși, deși nu voiu insista asupra acestei îndemnări, nădăjduesc că el va fi făcut destul lucru de casă prin forța împrejurărilor, spre a avea un respect firesc pentru munca și oboseala pe care îngrijirea unui cămin așa cum se cuvine îl cere din partea unei persoane. Chiar și numai pentrucă dimineața când pleacă lasă casa în neorânduială și când se întoarce seara o găsește curată și plăcută trebuie să știe că aceasta a cerut muncă. Mulțimea poverilor unei femei e alcătuită adesea din cele ce trec neobservate, dacă cel ce nu le dă importanță nu ia parte la ele.

Atent în lucruri mici

Deoarece gospodina este de obicei cea care suferă cel mai mult din pricina ruperii legăturilor cu societatea, o va ajuta foarte mult dacă nobilul ei soț va fi cu băgare de seamă în multe lucruri cari costă așa de puțin, dar totuși sunt așa de neprețuite pentru ea. Astfel eu voiu aprecia foarte mult dacă el va conlucra la păstrarea locuinței în rânduială, indoindu-și ziarele, împachetându-și pijamaua sau ștergând cu atenție lighianul după ce și-a făcut toaleta. Cred că și o gospodină va putea suporta zâmbetul unui lighean curat. De asemenea, aș putea avea mai mult timp pentru cultivarea minții mele sau m'aș putea odihni puțin după amiază dacă picioarele lui ar lega o mai strânsă prietenie cu ștergătorul dela ușă. Eu cred că el își face un punct de onoare ca să-și păstreze locuința pe dinăuntru și pe dinafară, precum și curtea, așa ca să fie atrăgătoare. Am văzut soți cari continuau cu atenție micile lor curtuazii, stând cu soția de vorbă în fiecare zi. Astfel de mici curtuazii și atenții vor face foarte mult ca să ștergă trăsăturile de oboseală de pe fața mea. Știu lucrul acesta.

Mi-ar place să-i aduc aminte că eu am un suflet și două mâini. Mi-ar place să-l țin între cele pa-

tru ziduri ale orizontului locuinței noastre pentru câțva timp, și să-mi povestească lucruri interesante din munca sa de peste zi. Luând parte la viața lui, voiu lua parte și la problemele lui — situația sa financiară — precum și bucuriile și succesele sale. Mi-ar face plăcere să visez și să fac planuri împreună cu el. Mi se pare că unul din darurile cele mai neprețuite ale acestei iubiri reciproce este acea înțelegere și încredere desăvârșită care crește odată cu această armonie întreolaltă, vorbind despre lucruri și îndrăznind să împărtășească unul altuia dorințele cele mai intime, știind că fiecare va fi înțeles.

Am văzut bărbați cari se bucură simțindu-se neglijați atunci când soțiile lor iau parte cu alte femei la studiu sau la alte ocupațiuni laudabile, și sper că generosul meu soț își va da seama că lucrul acesta este tot așa de important pentru cămin ca și când ai curăța cartofi sau ai atârna rufele la uscat.

Un soț iubitor

Mulți oameni căsătoriți, bogați și săraci, par inflămânziți sufletește. Mă întreb dacă nu cumva situația aceasta se datorește faptului că lucrul cel mai fără preț — romanța — este așa de ieftin încât este uitat. Bărbații pot fi în stare să lase deoparte iubirea lor în vreme ce lucrează, dar iubirea pătrunde orice gând al vieții unei femei fericite. Mi-ar place ca el să fie romantic „pân' ce moartea ne desparte". Câteva cuvinte sincere șoptite la ureche-mi la lumina razelor de lună când și când, mă vor păstra mai tânără, sunt sigură. Chiar în timpul zilei cred că aș putea suporta să aud „te iubesc" sau „îți mulțumesc" pentru un buchet de flori, ori „Je-ai aranjat frumos". Chiar o mângâiere sau un sărut adesea absolut fără niciun motiv decât bucuria de a iubi, va fi de mare preț.

Așa de mulți oameni cinstiți și buni par a gândi, că atâta timp cât vin acasă seara și achită noțele de plată în fiecare lună, sunt niște soți model. O, de-ar ști ei

numai cât de cu totul altfel ar fi fost soția lor, dacă ar fi mai prietenoși și ar adăuga o fărâma de romanță la vieța lor din fiecare zi. Eu cred că cuvinte iubitoare de apreciere, mângâieri duioase și mici surprize, nu vor lăsa niciun pic de regret care să viziteze orele singuratiche. Mi-ar place să trăiesc o poezie în fiecare zi.

Având pe Dumnezeu ca ajutor al meu, nădăjduesc să aduc la altar o puritate tot așa de curată ca și lumina stelelor lui Dumnezeu, o puritate demnă de vălul alb pe care îmi va face plăcere să-l port — și aștept nu mai puțin dela el. Totuși, nădăjduesc că această curățenie a noastră este întemeiată pe înțelegerea sănătoasă a legilor spirituale, fiziologie și psihologie, și nu pe ignoranța rușinoasă. Pentru că chiar ignoranța, nu importă cât de bună să-i fie însemnătatea, va fi ceva rău în locuri sfinte. Nădăjduesc că el își dă seama că pentru ca iubirea de soți să poată dăinui în chip ideal trebuie să aibă o temelie împătrită: trebuie să fie o legătură mintală, o legătură spirituală, o legătură sentimentală, și o legătură fizică. Fiecare legătură trebuie să fie mai desăvârșită, din pricină că este legată și întărită de alte trei legături în cea mai mare desăvârșire. O legătură nu poate să fie deosebită de celelalte, fără ca ființa sau ființele să nu suferă.

O bună sănătate

Este un lucru învederat că amândoi soții trebuie să fie în cea mai bună stare de sănătate și trebuie să-și păstreze sănătatea; pentru că iubirea, cea mai aleasă floare din Eden, a fost făcută la început pentru ființe desăvârșite, și ea nu dă totdeauna nectarul ei ceresc unor corpurî distrușe.

Un lucru care contribuie foarte mult la o bună sănătate precum și la o bună prietenie va fi plăcerea de a petrece împreună în mijlocul naturii și iubirea de tot ce este frumos. Ar fi o așa plăcere să hoinărim amândoi prin pădure sau printre lalelele din grădină! Un răsărit sau un apus de soare privit de pe un vârf de munte când și

când, ne-ar ajuta să ne păstrăm simțul valorilor, precum și o frăgezime sănătoasă și o mai bună putere corporală.

Chiar dacă el va manifesta o tărie aspră și va fi mișcat de măreția maiestoasă, totuși el va fi nobil și va aprecia și frumusețea delicată. Eu doresc ca el să fie pe cât de curajos și tare ca un leu în ce privește menținerea adevărului pe tron, dar și îndeajuns de nobil și duios ca să dorească sărutul unui copil și mângâierea micilor sale degete. Mai mult decât aceasta, sper că el va privi în viitor la bucuriile duioase de părinte, pentru că este o noblețe dată de Dumnezeu în dorința de a avea pe „cineva după asemănarea noastră” — chiar dacă aceasta aduce după sine sacrificii. Într-adevăr, ce persoană normală dorește să meargă prin vieță cu brațele goale și cu un gol dureros în inimă? Mi-ar place ca el să fie „prietenos” și „complice” cu copiii.

Adeese se sugerează ideea că pentru a avea părinți demni de datoria lor, cineva trebuie să înceapă să facă alegerea înapoi cu multe generații. Cei mai mulți dintre noi par a ajunge prea târziu să facă aceasta, dar eu știu că el n'are nicio patimă ereditară care să poată fi transmisă generației următoare. De asemenea sper că părinții și rudeniile sale sunt din fire iubitori. Ei îl iubesc din sinceritate și doresc să-l vadă fericit.

Ar fi minunat ca să primesc familia lui așa cum o primesc pe a mea. Și sper că familia lui va fi destul de încăpătoare ca să mă primească. În deosebi, sper că el își iubește pe tatăl și mama, și că și ei îl iubesc la rândul lor, cu acea iubire sinceră care îl face să crească și să stea pe amândouă picioarele sale, nu cu acea „iubire înnașuitoare” care îl face să creadă că ei trebuie să-l conducă chiar în lucrurile cele mai mici.

Toate trăsăturile de mai sus sunt foarte mult de dorit, dar cea mai de nevoie pentru inima mea este ca el să aibă o așa de mare iubire pentru mine, încât nicio dată să nu se simtă mai fericit ca atunci când suntem împreună.

Bine înțeles că dacă mi s'ar da un astfel de tovarăș care să întrunească toate virtuțile de cari am vorbit mai sus, m'aș ruga ca să avem fiecare înțelepciunea și iubirea să ne inspirăm unul pe altul la o mai mare adâncime și la mai mari înălțimi în orice gând și încercare bună. Fie ca noi să slujim mai bine pe Dumnezeu și lucrarea Lui pentru că Il servim amândoi, nu cheltuind toată iubirea noastră numai pentru noi. Și dacă n'o să fie tot ce am crezut că are să fie, sper că Dumnezeu îmi va da înțelepciune ca să-i ajut să devină tot ceea ce poate să fie sub conducerea lui Dumnezeu.

Sylvia Gray

Progresul, sau moartea

Cel mai înalt ideal

Intre alte multe ținte bune pe cari și le-ar propune un om în vieță, cea mai înaltă și mai necesară decât toate este *mântuirea sufletului*. Nu există un ideal mai mare decât acesta. Pentru că „ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” Mat. 16, 26.

Așa dar, singura unitate de măsură a valorii și a culturii cuiva este *idealul moral*, acel ideal adevărat care îi asigură mântuirea sufletului din păcat, și care nu poate fi ajuns decât îndrumându-și vieța pe urmele lui Hristos. Ținta adevă-

ratului progres moral este numai Hristos. El este centrul sigur, El este steaua polară către care să ne îndreptăm cu toată inima. În măsura în care cineva progresează în a se gândi cât mai puțin la lume și cât mai mult la Hristos, în aceeași măsură crește și puterea lui de moralitate, cum și influența lui spre bine. Hristos este Soarele moralității. De aceea:

„Precum florile se'ndreaptă
„Către soarele de sus,
„Așa sufletele voastre
„Să se 'ndrepte spre Isus”.

Ca să ajungem această țintă măreață, trebuie să clădim vieța noastră zi cu zi

pe temelia adevărului dumnezeesc. În fiecare zi trebuie să ne fixăm o țintă de atins — ținta datoriei din acea zi — și să ne îndreptăm spre ea cu toate puterile noastre până ce o vom atinge. Și așa ducând vieța vom merge cu pași siguri spre realizarea celui mai mareț ideal, *mântuirea sufletului*.

Stăruința

Apostolul Pavel îndeamnă pe Timotei, zicând: „Sporul tău să se observe în toate lucrurile”. Și într-adevăr, ținta noastră sfântă trebuie să fie a merge înainte zi cu zi și cu pas hotărît pe cărarea datoriei și a ascultării. Om de ispravă, e cel care isprăvește, adică duce lucrul până la capăt. Psalmistul vorbind despre omul credincios, zice: „*Tot ce începe, duce la bun sfârșit*”. Asta e dovada deplină a unui caracter bine format.

Din nefericire, sunt și oameni cari, în vieța lor, deseori sunt însuflețiți de dorința de a face ceva; ei încep multe, dar nu termină decât puține. Referindu-se la astfel de oameni, cineva, cu drept cuvânt a spus: „Sunt oameni simțitori cari au și destulă putere de a lucra, dar lucrul lor e cu toane, ca sborul liliacului: aci se avântă spre cer, aci se întorc spre pământ și ating abia o clipă realitatea, pentru a se desgusta de ea și a cădea iarăși în piroteală”.

Unii oameni încep bine, sunt plini de zel la început și merg bine până la un timp; apoi, obosesc pe cale, dau tot înapoi, se plictisesc, fac lucrul de silă și în cele din urmă pierd de dinaintea ochilor ținta străduințelor lor părăsite, ajungând într-o stare de plâns.

Cam astfel ajunsese credincioșii Galateni. La început ei au fost plini de râvnă. Ei aveau o țintă spre care s'au avântat cu mult zel până la un timp. „Înainte ochilor lor a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit”. Dar dela un timp ei au părăsit această țintă, din care cauză apostolul Pavel îi muștră, zicând: „O, Galateni nechibzuiți! Cine v'a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?... Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar!”. Gal. 3, 1—4.

De îndată ce am început să nu mai vrem a deveni mai buni, am și încetat de a fi mai buni. Este adevărat că „înainte de a începe o lucrare nouă, te crezi fără talent, epuizat, surmenat, sfârșit, incapabil de a mai face ceva. A doua zi, însă, îți sosește o rază și totul devine luminos în jurul tău: ești tânăr începând vieța ca și cum n'ai fi cunoscut-o până atunci”. (Carmen Sylva).

Se istorisește, că înaintea unei grele bătălii, un mare general a dat următorul ordin de zi peste armată: „Altă cale nu mai este pentru voi, decât să luptați până la biruință. Fiece poziție trebuie apărată și ținută până la ultimul om. Retrașeri din luptă nu există, ci, cu spatele la ziduri, și siguri de dreptatea cauzei noastre, fiecare din noi să-și facă datoria până la capăt. Siguranța căminurilor noastre și libertatea întregului neam omenesc depinde de purtarea fiecăruia dintre noi în aceste momente critice”.

Purtarea lor a hotărît biruința, și tot așa va fi și cu noi, cu fiecare, dacă ne vom purta ca niște adevărați creștini.

Înainte, mereu înainte!

„Suferă răul împreună cu mine ca un bun ostaș al lui Hristos. Niciun ostaș nu se incurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oare”. 2 Tim. 2, 3, 4.

Când am plecat pe drum spre fapte mari, când ne stă în față un ideal atât de strălucit, nu trebuie să ne lăsăm împiedecați de lucruri mărunte. „Ispititorul” zice o mărturie, „oferă întotdeauna câștig lumesc și onoare lumească, spre a abate pe oameni dela servirea lui Dumnezeu. El le zice că sinceritatea lor prea mare este cauza care îi împiedică de a avea o stare bună. Astfel se înșeală mulți, abătându-se dela cărarea strictei lealități. Un pas sucit fals înlănește și pe cel de al doilea, și ei devin din ce în ce mai îndrăzneți în păcat. Mulți se mângulesc cu ideea că se pot abate dela o sinceritate strictă, pentru cine știe ce avantaj lumesc numai pentru un timp oarecare, și apoi după ce își vor fi a-juns scopul, își vor putea schimba iarăși umblarea lor când vor avea plăcere. Unii ca aceștia se incurcă singuri în lațurile diavolului, și se întâmplă foarte rar ca ei să scape”.

Odată ce ne-am luat o hotărîre bună, să nu mai ascultăm de niciun argument contrariu. Chiar dacă toată lumea ar zice: „da”, un caracter tare, bine format, zice fără șovăială, „nu”.

Ne este cunoscută istoria celebrului cuceritor tătar, Tamerlan, care pustii Persia, Arabia, Rusia meridională și Indostanul, și repurtă asupra lui Baiazid victoria dela Anğora (1402) d. Hr.). El ținea sfat după o luptă nenorocoasă. Toți sfinții fură de părere ca să se retragă din luptă. Ascultându-i, el văzu o furnică ce se urca pe arcul lui. De trei ori o lovi cu degetul, aruncându-o la pământ, și de trei ori, fără a pierde un singur moment, ea se puse iarăși la lucru. „Această furnică”, zise el, „este mai înțeleaptă decât noi și ne-a arătat datoria noastră. Când cineva a căzut, se scoală,

când a dat înapoi, înaintează, când a fost învins, reîncepe lupta. Înainte dar!” Și lupta a fost câștigată.

Pe povârnișul vișului, un om — ca și furnica lui Tamerlan — alunecă foarte ușor și fără să bage de seamă. Pentru ca cineva să poată ajunge ținta ce și-a propus, trebuie să urce încet, încet, fiind cu multă băgare de seamă la fiecare pas ce face. Orice mică greșeală este o piatră ce se desprinde din edificiul lui moral. Dacă lasă ca aceste lipsuri parțiale să se imulțescă, va veni o vreme, când, sub o puternică suflare a unui uragan, tot edificiul se va prăbuși. Așa dar, dacă greșelile mici nu sunt băgate în seamă, rezultatul va fi *ruina caracterului*. De aceea zice cuvântul: „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, cari strică viile; căci viile noastre sunt în floare”.

Nu e viteaz acela care învinge numai dușmanii, ci acela care e stăpân pe pornirile sale. „Cel încet la mână”, zice proverbul, „prețuește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine, prețuește mai mult decât cine cucerește cetăți”. Prov. 16, 32. Într-adevăr, cine învinge pe alții are forța eroică, dar cine se învinge pe sine, are forța morală, forța sufletească. Nu lupta cu alții, ci lupta cu tine însuși, cu eul tău personal, este lupta cea mai grea. Și, nu biruința asupra altora, ci biruința asupra ta însuși, e biruința cea mai frumoasă și cea mai strălucită.

Secretul succesului

În ce constă secretul succesului?

Mai înainte de a obține progrese mari, trebuie să trecem prin începuturi mici. Și „cine disprețuește ziua începuturilor slabe?” zice Cuvântul. Totul se petrece ca și cu sămânța în pământ: „Întai un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. Dar mulți sunt „ca grâul care se usucă înainte de a da în spic”. Isaia 37, 27.

Lucrarea poate fi începută în slăbiciune, iar progresele ei pot fi până la un timp mici și neînsemnate; totuși, dacă este începută într-un chip sănătos și temeinic, va urma cu siguranță progresul dorit. O mărturie zice: „Dumnezeu nu vrea să ne *îndoim* cu privire la succesul străduințelor noastre sincere. Nici măcar *gândul* să nu ne gândim la *nerușită*. Noi trebuie să conlucrăm cu Cel care nu cunoaște nicio *nerușită*”. „Datoriile cele mai mici nu trebuie trecute cu vederea, ci să atribuim lucrurilor mici o atenție conștiințioasă. În aceasta stă *secretul succesului* oricărei activități și influențe creștine... „Prin credincioșie în datorii mici, noi lucrăm spordind, ca prin *adunare*; iar Dumnezeu lucrează (Urmare la pag. 7).

PAGINA GOSPODARULUI

Buruienile vătămătoare, dușmanul cel mai mare al gospodarului

Am crezut că de data aceasta e bine să-ți amintesc bunel gospodar, să te anunț în luna aceasta, și să te prevestesc că pe hotarul Comunei se găsesc „dușmani” și că noi trebuie să începem o mare luptă pentru prinderea și stărpirea lor completă. Dușmanul acesta e însă foarte șiret, și aleargă mereu, când în grădina cu zarzavaturi, când printre grâne, când printre celelalte semănături, cât și pe toate locurile unde cu sudoare noi am răscolit pământul la timpul potrivit, și am aruncat sămânța, așteptând acum și rugându-ne la bunul Dumnezeu ca la vremea lor să putem strânge roadele. Acest dușman însă se furizează printre semănăturile noastre și le înăbușe, nu le dă voie să crească, ci pe unde trece el se oprește din creștere aceea ce am semănat, și în același timp lasă pe urma lui vajnici reprezentanți ai lui, cari să-i aducă la bună îndeplinire opera-i de stricare. Cine e însă oare acest răutăcios? Cine crezi bunule gospodar? *Buruienile vătămătoare!* Acesta e dușmanul numărul unu al bunului gospodar. Și te miri când privești holdele binecuvântate că-l vezi strecurat pretutindeni. Acesta e vrăjmașul contra căruia trebuie dusă o cruntă luptă de stărpire, pentru că să nu ne înșelăm, el este mult mai rău decât mulți alții, de alte soiuri, cari nu că n'ar fi răi, însă „buruienile vătămătoare” în luna aceasta sunt un dușman fără nicio milă, și iată de ce: Pe când alții, de alte feluri, își au privirile îndreptate spre locurile unde sunt multe milioane, buruienile vătămătoare, jefuesc fără milă ogorul gospodarului; fie el cu o stare mai bună sau mai mijlocie, cât și al aceluia care are o singură bucațică de pământ. N'au milă, ci pe oricine îl jefuesc de roadele ce ar trebui să le dea pământul. Cu drept cuvânt se zice că „buruienile vătămătoare” stau cu gospodarul la masă, și-i mănâncă mâncarea din farfurie. Cum a-ți că, se poate? Da! Ele dispun de recoltă, luând adesea, și vai acestea prea des, pentru ele câte 40 — 50, sau chiar 80% din recoltă. Nu merită oare să punem pe ele semnul înfierat, și să le demascăm ca „inamicul public numărul unu al gospodarului”? Cred că da. Și sunt multe. Sunt o familie mare acești inamici, aș-

că bunul gospodar are de dus o aprigă luptă împotriva lor, dar va birui dacă o va duce sistematic. Din familia acestor vătămătoare buruieni, am putea să deosebim următoarele neamuri:

1. Neamul acelor cari pug hângele (seva) plantelor de care se ațață, pentru că ele n'au rădăcini muncitoare cari să strângă hrana necesară de prin pământ. Din acest neam putem număra: *Cuscuta* (tortelul) și apoi tot din acest neam sunt altele cari au rădăcini, dar se mai învârtesc pe lângă firele plantelor cultivate producând pagube prin aceea că sug de lângă rădăcina lor toată hrana ce ar trebui luată de plantele bune. Acest fel de inamici sunt, *volbura*, *sângele voinicului*, *unghia găii*, și altele.

2. Un alt neam de buruieni vătămătoare e acela care crește mai înalt decât plantele ce le cultivăm, oprindu-le apoi creșterea și ca și surorile lor de mai sus sugând din pământ toată hrana ce trebuia luată de plantele cultivate. Din acest neam putem anunța: *Neghina*, *grâul prepeiței*, *scaieții*, *pălămida*, *cocoșeii*, etc.

3. Mai sunt apoi tot din familia acestor dușmani neamuri care se întind pe pământ, sugând toată hrana necesară plantelor bune, care din cauza lipsei de hrană pier, și iată adevărul că, acești inamici publici au mâncat cu bunul gospodar din aceeași farfurie, ba ceva mai trist, i-au mâncat mâncarea din farfurie mai înainte ca el să ajungă să guste măcar din ea. Din neamul de mai sus sunt multe buruieni vătămătoare, ca: *Pirul*, *părul porcului*, etc. În sfârșit sunt ramificate în multe neamuri cari apoi sunt și ele împărțite în seminții, cari toate cât pot mai mult se străduiesc a lua câte ceva din farfuria gospodarului: de aceea bunule gospodar, *nicio milă de ele*. Va trebui poate puțină oboseală, dar răsplata nu va întârzia. Să pornim deci o campanie aspră, aspră de tot împotriva acestor vrăjmași ai noștri, iar lozincă să ne fie, „Nicio buruienă în straturile noastre, în lanurile noastre, pe locurile noastre de cultură”. Dar cum putem face acest lucru? Aranjând lucrările noastre în așa fel ca să urmărim pe acești dușmani, și să nu-i lăsăm în pace până ce nu au fost cu totul distruși. Lucrul acesta se va face prin distrugerea buruienilor vătămătoare, distrugându-le în timpul creșterii, distrugând semințele lor și distrugând rădăcinile lor. Buruie-

nile acestea fac foarte multe semințe, de aceea dacă și lanurile noastre au avut printre grâne buruieni multe să știm sigur că ele au lăsat pe loc multe mii și zeci de mii de semințe. De îndată însă ce am ridicat cerealele, să arăm miriștea, atunci aceste semințe vor fi băgate sub brazdă, vor incolți și răsări, iar după ce au început să crească printr'o altă arătură le punem capăt.

Să aranjăm apoi ca în planul nostru de cultură despre care scriam noi altădată, după plantele păioase, acolo unde adesea buruienilor le prieste bine, să vină la rând plantele prășitoare pentru că în timpul prășitului adesea distrugem și buruienile.

Să observăm apoi ca semințele ce le semănăm în pământ să fie curate; să se pună puțină oboaseală ca mai înainte de a semăna semințe să le alegem bine la trior.

În timpul creșterii buruienilor, iarăși putem duce lupta pentru stărpirea lor, plivind cu grijă holdele și prășind plantele cari se prășesc cât mai des de acești vrăjmași ai lor. Să plivim apoi cu grijă straturile de legume.

Se mai pot apoi semăna unele plante a căror creștere e foarte repede luând-o înainte buruienilor și înăbușindu-le așa că le vor distruge; cum spre exemplu ar fi cânepa, etc.

Buruienile vătămătoare aduc mari pagube bunului gospodar în multe privințe. Amintirăm mai sus că ele mănâncă din farfuria gospodarului și să nu uităm că și ceea ce rămâne nemâncat are o valoare foarte mică, pentru că recoltele fiind slabe cantitativ, sunt în același timp slabe și calitativ și se vor vinde foarte ieftin.

Mai e de observat apoi ca și hrana vitelor să fie lipsită de aceste buruieni, fânul să fie curat, pentru că semințele din el vor ajunge tot pe locuri și ne vom mira de unde avem acești nepoftiți musafiri? De unde să fie? Apoi i-am adus noi cu carul domol și i-am imprăștiat pe locul nostru.

Poate că pentru viitor în scrisorile noastre vom mai reveni asupra primejdiei și pagubelor ce le aduc buruienile vătămătoare bunului gospodar. Până atunci însă, să nu întârzim deloc, ci cu toată puterea, bunule gospodar, să ducem lupta de completa lor distrugere, și răsplata nu va întârzia să vină din mâna bunului Dumnezeu, pentru că El vrea să ne dea recolte bune, dar de a le băga în traistă e datoria noastră. Dacă însă noi nu ne vom face datoria, recoltele noastre ne vor fi luate de pe farfurie de inamicii de mai sus, „buruienile vătămătoare”.

Ioan I. Dănețiu
Absolvent al școlii de Agricultură.

Libertatea Culturii

Aprobarea colectei pentru adventiștii în mizerie din Spania.

Cu No. 18291 din 21-IV-1938, Onor. Minister al Cultelor ne comunică următoarele:

Domnule Președinte,

La cererea Dvs., înregistrată la No. 18291/1938, vă facem cunoscut că se aprobă milostenia de 45.000 lei adunați de Adventiști pentru refugiații spanioli din Franța.

Director,

(ss) St. Brădișteanu

p. Șeful Serviciului,

(ss) Nicolae M. Ceată

Aprobarea unui dar pentru casa de rugăciune din Banat.

Cu No. 18292 din 21-IV-1938, Onor. Minister al Cultelor ne comunică următoarele:

Domnule Președinte,

La cererea Dvs., înregistrată la No. 18292 a. c., vă facem cunoscut că se aprobă primirea darului în valoare de 100 (una sută) dolari, ce vi se trimite din străinătate pentru construirea unei case de rugăciuni.

Director,

(ss) St. Brădișteanu

p. Șeful Serviciului,

(ss) Nicolae M. Ceată

Amânarea Deciziei până la 1 Iunie a. c.

Prin adresa No. 18296/1938, Onor. Minister de Culte ne comunică următoarele:

Domnule Președinte,

Vă facem cunoscut că am aprobat amânarea dispozițiilor din Decizia 4781/1937, cu încă o lună de zile, adică dela 1 Maiu a. c. până la 1 Iunie a. c. pentru acea Uniune și am intervenit în acest sens la Ministerul de Interne pentru a da convenitele dispozițiuni de conformare, tuturor organelor în subordine.

Director,

(ss) St. Brădișteanu

p. Șeful Serviciului,

(ss) Nicolae Ceată

Cu siguranță că până la apariția acestui număr, Ministerul de Interne va da, la rândul său, ordinele convenite.

Telegramă:

M. S. Regelui Carol II-lea

Palatul Regal

București

Cu ocazia sărbătorilor învierii Domnului Hristos, ne permitem a prezenta Majestății Voastre respectuoase urări din partea cetățenilor de confesiune evanghelică a Adventiștilor de Ziua Șaptea,

rugând pe Bunul Dumnezeu să acorde Majestății Voastre sănătate și izbândă în opera de consolidare a Țării pe nouile ei temelii.

Trăiască Regele Carol II-lea!

Trăiască Marele Voevod Mihail

Președinte,

(ss) D. Florea

Ofițer de rezervă

Secretar,

(ss) Victor Diaconescu

Ofițer de rezervă

Răspuns:

Domnului D. Florea

Președintele Adventiștilor

Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Loco

Palatul Regal, București.

Majestatea Sa Regele mă autoriză să vă trimit înaltele sale mulțumiri pentru bunele urări exprimate cu prilejul sfințitor sărbători ale Paștilor.

Directorul Secretariatului particular al M. S. Regelui,

(ss) Eugen Buhman

Rugăm stăruitor pe frați să nu mai întrebuițeze cuvântul „internațional”, căruia unele persoane îi dau, cu rea voință, un înțeles subversiv.

Frații pot spune însă că solia este „universală”, pentru că Evanghelia este aceeași pentru orice neam, limbă sau popor.

Este mai corect și mai bine a se zice „schimbare de cult”, în loc de a se zice „ieșire din biserică”.

De asemenea, când cineva vă forțează să vă închinați în felul lui (adică făcând anumite semne), să nu răspundeți „nu mă închin”, ci răspundeți: „eu mă închin după credința mea”. E mai bine așa, iar cel ce vă caută vină, nu poate să vă facă greutateți.

***

Pentru ce?

„Aceste lucruri se vor întâmpla ca să fiți mărturie”. Luca 21, 13.

În timp ce lumea este copleșită de întâmplări din ce în ce mai surprinzătoare și alarmante, întâmplări cari crează o stare de neliniște, îngrijorare și teamă în așteptarea lucrurilor și mai grele cari vor veni peste pământ — în același timp, Biserica Domnului trece și ea prin fel de fel de întâmplări: „... vor pune mâinile pe voi și vă vor prizoni; vă vor da pe mâna sinagogelor, vă vor arunca în temnițe, vă vor țări înaintea împăraților și înaintea dregătorilor din pricina Numelui Meu”.

De ce toate aceste lucruri? Nu se poate căre fără ele?

Nu se poate! Nu se poate întâi pentru faptul că n'a pierit încă din lume spiritul lui Cain și n'a încetat încă lupta între Hristos și Satana. Nu se poate și pentru alt lucru: *ele fac parte din programul nostru*. În vremuri ca acestea când cugetele oamenilor sunt copleșite de lupta pentru existență în așa măsură că le robește nu numai mintea dar și sufletul, când ambițiile, patimile și egoismul închid inimile oamenilor față de Evanghelie — Dumnezeu are nevoie de mijloace tari ca să trezească cugetele oamenilor. Aceleași mijloace prin cari cel rău vrea să aducă la tăcere biserica — aceleași mijloace le folosește și Dumnezeu pentru ca Evanghelia să fie prezentată oamenilor cu și mai multă putere, din fundul temnițelor până în palatele împăraților.

„Aceste lucruri vi se vor întâmpla ca să fiți mărturie”. Luca 21, 13.

„Dumnezeu vrea ca adevărul care pune pe oameni la probă să fie adus la suprafață și să devie un subiect de examinare și discuție, chiar dacă prin aceasta va atrage disprețul asupra lui. Mințile oamenilor trebuie să fie mișcate. Oricum controversă, orice reproș, orice calomnie (adusă nouă) vor fi mijloacele lui Dumnezeu pentru a provoca întrebări și a deștepta mințile, cari altfel ar dormi”. — „Servicii Creștine”, p. 159.

Greutățile acestea vor aduce solia pe primul plan. Noi trebuie să luăm asupra noastră povara lui Dumnezeu. Am fi prea mici și prea neputincioși pentru a o duce. Dumnezeu nu pune asupra noastră altă povară decât aceea de a fi mărturie. Ce se cere dela un martor nu este altceva decât să dea o bună mărturie. Restul aparține lui Dumnezeu. Prin aceeași mărturisire Dumnezeu este preamărit, iar noi ne asigurăm mântuirea, după cuvântul Domnului care zice: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. Rom. 10, 10.

***

Pe aceste cuvinte s'a rezemat sufletul nostru în ultimul timp când am primit scrisori din diferite părți despre abuzurile și persecuția deslănțuită împotriva unora din frații noștri, și când nu putem face prea mult pentru ajutorarea lor. Domnul ne-a arătat că sunt unele lucruri cari trebuie să se întâmple, oricât am voi noi să le evităm, că sunt mijloacele Lui pentru a-Și face lucrarea.

Un frate presbiter veni într-o zi la birou și vorbirăm despre greutatea din câmp și din Comunitatea sa. Eu i-am spus ce s'a făcut până acum și ce avem de gând să mai facem și apoi am adăugat: „Eu cred că Dumnezeu ne va a-

juta în vreun fel". „Da, frate", mi-a răspuns el, „și dacă Dumnezeu nu ne va ajuta, dacă nu se poate să treacă dela noi acest pahar fără ca să-l bem — atunci facă-se voia Domnului!"

Iată cuvinte sănătoase și pline de credință.

Intr'o Comunitate, frații au fost arestați cu femeii și copiii și purtați zile întregi pe drumuri. În alta la fel. Rezultatul? După propriile lor mărturisiri, au vorbit despre credință în toate acele locuri, mai mult decât au vorbit și mărturisit toată viața lor. Când au fost în arest, spre surprinderea lor, cineva a ordonat ca toată lumea să tacă iar frații noștri au fost puși să cânte și să vorbească. Ba au fost duși și în altă sală. După aceea s'a constatat că nu erau vinovați și li s'a dat drumul.

Un înalt dregător — unde a trebuit să mergem pentru libertatea religioasă — și unde am lăsat cărțile noastre spre a fi studiate și a vedea ce rău se cuprinde în ele, s'a exprimat astfel: „Nici n'aș fi crezut ca să existe astfel de cărți în limba română". Apoi le-a recomandat stăruitor împotrivorilor noștri ca să le citească.

Cum am fi putut noi ajunge în acele locuri și cum ar fi fost cetite cărțile cari cuprind solia, dacă n'ar fi venit acea strămtorare? Cu această ocazie mulți au auzit solia și au cunoscut pe Adventiștii de Ziua Șaptea mai bine ca niciodată înainte.

***

Iubiți frați, noi trebuie să lucrăm pentru libertatea noastră religioasă până în ultima clipă. Dar nu cu spaimă și nici cu întăritare. Din contră — când nu se poate altfel — să vedem în tot ce ni se întâmplă, noi ocazii pentru lucrare și noi ocazii de a ne lipsi de Domnul și a primi binecuvântări. Există uneori o sgară sufletească ce nu poate fi arsă decât în focul încercărilor. Atunci încrederea noastră în Domnul sporește și vom fi liniștiți și fără teamă ori unde ne va duce Domnul ca să fim mărturie. Ferice de martorul cel bun!

***

Cu privire la Starea de Asediu, aducem la cunoștință că Onor. Minister al Cultelor la plângerea noastră a trimis o adresă către Ministerul de Interne prin care ruga ca să nu se aplice Decretul-Lege pentru starea de asediu asociațiilor religioase autorizate, întrucât nu prejudiciază interesele Statului. Ministerul de Interne a dat ordinul cuvenit cu No. 5121 A. din 24 Martie 1938. Cuprinsul acestui ordin se găsește publicat și în ziare — îndeosebi în ziarul „Timpul" din 10 Aprilie 1938, în urma

comunicatului dat de Ministerul de Interne, în felul următor:

„Ministerul Cultelor și Arielor ne aduce la cunoștință prin adresa No. 10.507/938, că autorităților locale, interpretând greșit legea pentru apărarea liniștei publice și siguranței Statului, i-au oprit dela exercitarea cultului lor, închizându-le Casele de Rugăciuni.

Comunicându-vă cele ce preced și potrivit cererii numitului Departament, avem onoare a vă ruga să dați ordine autorităților dependente de Dvs. de a nu aplica Decretul-Lege din 17 Februarie 1938 asociațiilor religioase autorizate, întrucât nu prejudiciază interesele Statului". Acest ordin se găsește la Prefecturile de județ.

***

În privința Deciziei s'a dat o nouă amânare până la 1 Iunie, care a apărut și în ziarul „Timpul" din 14 Aprilie 1938 cu următorul conținut:

„La 1 Mai a. c. expiră termenul până la care Asociațiile religioase recunoscute erau obligate să înainteze Ministerului de Culte statutele de organizare în vederea examinării și eventualei reînnoiri a autorizațiilor de funcționare.

Ministerul Cultelor a hotărât acum să prelungească termenul de mai sus până la 1 Iunie, timp în care va aviza asupra memoriilor depuse de asociațiile religioase".

***

Suntem informați că în unele locuri, persoane îndrăznețe și cari n'au niciun drept, întră prin casele fraților noștri și iscodesc pe frați, pe soții, pe copii, servitori, vecini, etc., despre tot felul de lucruri cari nu le aparțin, confiscându-le Bibliile și cărțile, căutând cu răvnă orice fel de lucru cu care i-ar putea învinui.

Refuzați persoanelor de felul acesta orice fel de informații. Pentru orice vătămare care vi se aduce, întocmiți imediat o declarație pe larg arătând numele persoanelor, data când a avut loc fapta, martorii și descrierea faptului exact așa cum a avut loc și vorbele care le-au spus, declarații ce ne sunt necesare pentru a face plângeri la autorități.

Apoi declarația să fie semnată și să i se pună dată. Fără această declarație — nu putem să dăm niciun curs reclamațiilor ce ni se adresează prin scrisoare.

***

Orice aveți de comunicat cu privire la procese, intervenții, etc. comunicați prin Conferința respectivă, care hotărăște în privința cheltuelilor. Dacă ni se adresează nouă direct — noi tot le trimitem la Conferință. De aceea, pentru a câștiga timp, trimiteți totul la Conferința respectivă — care apoi le trimite la noi.

Rugăm stăruitor să ni se trimită experiențele făcute de frați în privința libertății religioase, cum și răspunsurile ce Domnul le-a ajutat să dea. Le vom publica spre a fi și altora de ajutor.

***

Telefonul Uniunii în București poartă acum No. 5. 56/77.

***

Indemnăm din nou ca frații noștri să se roage la Dumnezeu cu îndrăzneală pentru autorități și cu atât mai mult pentru Majestatea Sa Regele — care iubește poporul și dreptatea, și care își dă osteneala să țină pe loc vânturile rele ce vor să se abată peste țara noastră.

***

Frații predicatori sunt rugați a aduce la cunoștința fraților din Comunități toate cele publicate în această pagină, îndemnându-i să aibă toți „Curierul Misionar".

Secretar pentru Libertatea Cultului
Victor Diaconescu

Adormiți în Hristos

Sora Toșa B. Arcalieșchi în etate de 70 ani, membră a Comunității Bazargic a adormit în Domnul. A primit credința la bătrânețe și în toți cei 10 ani de când a primit botezul, a dat dovadă de multă credincioșie. Noi credem că Bunul Dumnezeu o va chema și pe dânsa la prima înviere din morți.

Sora Maria Crețu, în vârstă de 85 ani, a adormit în Domnul pe ziua de 22 Noembrie. 1937. Cu toată îndelungata ei suferință, sora a rămas credincioasă Domnului și a adormit cu speranța nestrămutată că El o va învia cu ceata celor drepti. Au luat parte frații și surorile. Yrecum și un număr de vizitatori cari au avut ocazie să se încredințeze de frumusețile făgăduinței pe cari Domnul ni le face în Sfânta Scriptură în ce privește învierea dreptilor.

Sora Alexandra Stoian Ivanof membră a Comunității Bazargic, în vârstă de 25 de ani, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 2 Ianuarie 1938. Lasă în urma ei pe un soț îndurerat, o fetiță de 5 ani și un băiat de 7 zile. Prin viața și caracterul ei blând a fost un exemplu bun în Comunitate. Era una din membrele cele mai active în societatea Tabita, și una care nu lipsea niciodată din adunare. Avea darul răbdării și suportării greutăților vieții fără ca să se plângă sau să cărtească. Toți cari o cunosc regretă plecarea ei din mijlocul nostru. Credem că Domnul îi păstrează și ei cununa vieții pe care i-o va da la prima înviere din morți.

Dobre Cristil

După ce se rugase fierbinte pentru ca ai Săi să fie una, Isus a fost vândut de Iuda, un ucenic al Său.

Adevărul

primit în inimă aduce sfințirea. Adevărul primit în inima tuturor aduce sfințirea tuturor. Aceasta aduce același fel de înțelegere a lucrurilor. Același fel de înțelegere aduce unire. Unirea în jurul adevărului este adevărata unire, asemenea cu aceea care e între Tatăl și Fiul. Când toți sunt sfințiți prin adevăr, când adevărul este ceea ce îi caracterizează, cine ar putea să-i despartă unul de altul?

„Le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una”. Vers. 22.

Slava Tatălui,

care a umbrat și pe Domnul Isus Hristos, puterea Lui, măreția Lui, înțelepciunea Lui, purtarea Lui de grijă, îndurarea, harul și jertfa Lui, Spiritul Lui cel sfânt, cu tot ceea ce face Slava lui Dumnezeu, au fost date pentru ca ucenicii lui Hristos să poată fi una. Pentru ca oamenii de pe pământ să fie însuflețiți pentru adevăr, și să poată fi încălziiți și topiți într-un singur tot, e nevoie de o mare putere. Numai Slava Tatălui strălucind pe fața lui Isus Hristos este în stare să facă lucrul acesta.

„Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”. Vers. 23.

Tendința firească a omului decăzut, și urmarea naturală a ticăloșiei locuind în om, face ca oamenii să nu poată fi uniți. E nevoie ca în om să-și facă locuința însuși Domnul Isus Hristos, și în Isus Hristos însuși Tatăl, și aceasta în fiecare credincios, pentru ca astfel să se îndepărteze toate pricinile de îndepărtare firească a oamenilor unii de alții.

Hristos din credinciosul acesta, va iubi pe Hristos din celalt cre-

cineva să aibă vieță veșnică, trebuie să creadă și în Tatăl și în Fiul. Domnul Isus așteaptă ca Tatăl să-I dea slavă, nu o lua singur. El primise pe cei ai Tatălui, pe care Tatăl li-I dăduse. Le-a făcut cunoscut cuvintele Tatălui. Incredere, conlucrare, spirit de jertfire de sine, onoare pentru altul în măsura dumnezeiască se dădea pe față în legăturile dintre Tatăl și Fiul, legături cari ne stau ca pildă de urmat înaintea noastră.

Ei să fie una

„Ei nu sunt din lume”, zicea Domnul Isus Hristos. Urmașii Domnului Isus Hristos, nu sunt din lume. Gândurile lor, simțurile și dorurile lor, felul lor de a gândi și de a se purta, nu sunt din lume. Ei sunt ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu. Ei sunt moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. Se cuvine oare ca aceștia să fie desbinați? Ei sunt reprezentanții împărăției lui Dumnezeu: „Cum M'ai trimes Tu pe Mine în lume, așa I-am trimes și Eu pe ei în lume”. S'ar cuveni ca acești reprezentanți ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu să se certe, să se aibă rău unii cu alții, să se urască și să se dea de privesc în lume?

Dar, „cât de plăcut și dulce

este când frații locuiesc laolaltă!” Aceasta este ca un parfum, ca roua care înfrăgezește totul, acolo este binecuvântare și vieță veșnică. Trăirea după felul de vieță ca aceea dintre Tatăl și Fiul este un mijloc de a aduce vieță între oameni. Intre cei cari au crezut în Domnul Hristos trebuie să domnească încrederea, spiritul de jertfire de sine, graba de a da întâietate altuia, conlucrarea pentru cele bune și nobile.

„Aș vrea să simt și eu cum este mâna de frate”, zicea cineva care urmărind felul de viețuire al credincioșilor dorea după locuirea laolaltă cu frații.

dincios, va fi gata să se jertfească pentru altul, să onoreze pe altul mai mult decât pe sine, și să aibă deplină încredere în altul.

Unirea creștină

nu este nici unirea comercianților interesați de anumite câștiguri pământești, nici unirea disperărilor în pragul unor întâmplări neașteptate. Ea este dimpotrivă unirea unor oameni cu nădejdi mari și cu spirit de jertfă pentru binele semenilor lor. Unirea aceasta se face în jurul unor principii drepte și sănătoase, în jurul unei Persoane care merită să fie iubită, în jurul lui Isus Hristos.

Petru, care se lăpădase de Domnul Isus Hristos, a fost pus la proba unirii cu Biserica prin aceea că a trebuit să dovedească iubirea lui față de Mântuitorul. De trei ori i s'a pus întrebarea: „Petre, Mă iubești tu pe Mine?“, și de trei ori el a trebuit să spună ceea ce și era în inima lui: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc!“ Iar apoi la întrebarea pe care îngrijorat o punea cu privire la soarta lui Ioan, Mântuitorul îi răspundea: „Ce-ți pasă, tu urmează-Mi“. Hristos trebuie să fie totul în tot pentru creștin. În loc de a privi la semenul său, la care fără îndoială va afla nedesăvârșiri și se va despărți pentru aceea de el, să privească la Hristos. După cum dacă privești mai mult timp la soare, îl vezi apoi în toate în spre care îți îndrepti privirea, tot astfel dacă privești la Hristos fără încetare, îl vei vedea în toți aceia către cari privești apoi. Astfel nu vei mai vedea nedesăvârșirile respingătoare ale oamenilor, ci vei vedea plinătatea atrăgătoare a lui Hristos.

„Apostolii se deosebeau unii de alții prin obiceiuri și dispozițiune. Intre ei se afla vameșul Levi — Mateiu, și zelotul aprins Simon, vrăjmașul neîmpăcat al autorității Romei; generosul și impulsivul Petru, și luda cel cu spirit josnic; Toma, sincer la inimă, totuși timid și fricos; Filip, greoiu la inimă și înclinat spre îndoială și ambițioșii și pretențioșii fii ai lui Zebedeu, împreună cu

frații lor. Aceștia au fost adunați și puși la un loc, cu greșelile lor diferite, având toți tendințe către rău, moștenite sau cultivate; dar în, și prin Hristos ei trebuia să rămâie în familia lui Dumnezeu, învățând să devină una în credință. Ei urma să aibă încercările lor, supărările lor, și deosebiriile lor de păreri, dar dacă Hristos locuia în inimile lor, nu puteau fi neînțelegeri între ei. Iubirea Lui i-ar fi făcut să se iubească unul pe altul; învățăturile lui Hristos urma să-i facă să se împace în ciuda tuturor diferențelor lor, făcând pe ucenici să fie în unire până când vor ajunge la un singur gând și o singură părere. Hristos este marele centru și ei urma să se apropie unul de altul exact în măsura în care se

nității noastre, și cum acel frate i-a zis: „Domnule, pentru Numele lui Dumnezeu, nu pot face lucrul acesta“.

Intr'un dig e deajuns să fie o singură ruptură, pentru ca apele să năvălească pe câmpie. Intr'un lanț e deajuns ca un singur inel să fie plesnit, pentru ca lanțul întreg să fie el însuși în primejdie și să pună în primejdie și pe acela care și-ar pune încrederea în el. Strâns uniți, credincioșii vor fi dovada vie că sunt trimesi de Hristos, și că Hristos e trimes de Tatăl. În unirea aceasta e viață, viață veșnică. Acolo e tărie.

~~~~~
Cu ocazia unui institut de evangheliști laici în Basarabia.

apropiau de centru. — „Hristos, Lumina Lumii,“ p. 248.

Ce plăcut și dulce

este atunci de locuit laolaltă! Frate se ajută pe frate, unul se sprijină pe celălalt, fiecare face celuilalt bine și nu rău.

Intr'o zi într'o ședință de comitet un iubit frate povestea:

„Am avut prilej să vorbesc cu cineva, care mi-a spus cum a încercat să tragă pe unul din frații noștri de partea părerilor sale, pentru lucrarea împotriva Comu-

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor“. Eccl. 4, 9—11.

D. Florea

Inaltul principiu al suveranității și guvernării lui Dumnezeu

„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”. Rom. 11, 29.

O traducere mai nouă redă acest text astfel: „Fiindcă Dumnezeu nu-și mai ia înapoi darurile și chemarea Lui”. (Gala Galaction). Și într-adevăr, Dumnezeu nu se cășteie niciodată de binele făcut de El. Lui „nu-I pare rău” și „nu-și mai ia înapoi” darurile și chemarea făcută. Omul, în nesocotința lui, poate să întrebuițeze rău darurile Sale, poate disprețui bună-tatea Sa; totuși, iubirii Lui nemărginite nu-I va părea rău niciodată, că a acordat o așa iubire, și nici nu Și-o va re-trage vreodată; căci, bunul Dumnezeu nu iubește pe oameni pentru că ei ar merita să fie iubiți, ci pentru că „DUMNEZEU ESTE IUBIREA”; iar „noi îl iubim pe El, pentru că El ne-a iubit întâi pe noi”. 1 Ioan 4, 8, 19.

Domnul nu Și-a schimbat niciodată planurile, scopurile și metodele. Ele sunt prea desăvârșite, și deci, nu pot să sufere nici modificare, nici schimbare, nici în parte, nici în totul. Oamenii se pot schimba, Dumnezeu însă, nu. Niciodată! El însuși confirmă aceasta, zicând despre Sine: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb”. Deci, la El „nu este schimbare, nici umbră făcută de mutare..... Isus Hristos — ieri și azi și în veci — este același!” Mal. 3, 6; Iacob 1, 17; Ebr. 13, 8.

Dumnezeu a creat pământul cu scopul ca el să fie locuit de oameni curaj și sfinți. Planul acesta nu s'a schimbat. Omul a căzut în păcat, dar Dumnezeu a rămas același; nu s'a schimbat.

Dumnezeu are dreptul să dea și să rețină darurile. În suveranitatea Sa, El face așa cum voiește. Cine poate să-I oprească mâna de a lucra după buna Sa plăcere? Cine poate să-I tragă socoteala, de a face așa, sau altfel? „Au nu Mi se cade Mie să fac ce voiesc cu ale Mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că Eu sunt bun?”, zice Domnul. Matei 20, 15.

După găsierea Lui cu cale, unuia îi dă zece talanți, altuia îi dă cinci, altuia doi, și altuia numai un talant. „Deci, ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidcum!” Să mă supăr eu că mie nu mi-a dat talantul altuia? Nul! Eu trebuie să recunosc dreptul de suveranitate al lui Dumnezeu. Pot eu să mă cert cu Dumnezeu? Nul! „Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! — Un ciob dintre cioburile pământului! — Oare

lutul zice el celui ce-l făcuște: „Ce faci? Și lucrarea ta zice ea despre tine: „El n'are mâini?... Dar, mai de grabă, cine ești tu, o, omule, ca să te cerți cu Dumnezeu?”. Rom. 9, 14; Isaia 45, 9; Rom. 9, 20, 21.

Principiul lui Dumnezeu în cer

A fost un timp când niciun desacord nu turbura armoniile cerești, dar Lucifer, abuzând de libertatea pe care Dumnezeu o acordase făpturilor Sale, a produs o mare turburare printre făpturile cerești. El s'a răscolat împotriva lui Dumnezeu și a negat dreptul Său de proprietate și guvernare asupra întregului univers.

Dumnezeu a dat îngerilor diferite daruri. Lui Lucifer i-a dat darul muzicii și i-a făcut heruvim acoperitor lângă tronul lui Dumnezeu. După Hristos, el era cel mai onorat de Dumnezeu și cel mai înalt în putere și strălucire dintre locuitorii cerului. A avut vreun înger dreptul să întrebe: de ce așa, și nu altfel? Nu! Dacă Dumnezeu dă unele daruri și reține pe altele, nimeni n'are dreptul să discute sau să conteste dreptul Său de suveranitate. Dar Lucifer a dărâmat restricțiile puse de Dumnezeu, în ce privește restricția acestui drept.

În timp ce Dumnezeu pe Lucifer l-a făcut mai marele îngerilor și conducătorul corurilor cerești, pe Fiul Său, Hristos, L-a pus pe tronul Său, și I-a dat puterea de a crea, cum și plinătatea slavei Sale. Hristos este singura ființă care pătrunde în toate sfaturile și intențiile lui Dumnezeu, și numai Lui, Fiului, I s'a dat împuțernicirea să aducă la îndeplinire voința lui Dumnezeu. Dar, când Dumnezeu zise Fiului Său: „Să facem om după chipul Nostru”, Lucifer se umplu de gelozie contra Domnului Hristos. El dorea să fie întrebat și el cu privire la formarea omului; și, pentru că nu fu consultat, el se umplu de invidie, de gelozie și de ură. El dorea să primească cele mai înalte onoruri în cer, după Dumnezeu. Intenția lui era de a tăgădui supremația Fiului lui Dumnezeu. El devenise nemulțumit cu poziția lui. El pofti după mărirea cu care Tatăl îmbrăcase pe Fiul Său, și năzuia după puterea de care numai Domnul Hristos singur Se bucura.

„Până în timpul acela tot cerul fusese în ordine, și în perfectă supunere față de guvernarea lui Dumnezeu. Era cel mai mare păcat, să se răscolească cineva contra rânduelii și voinței lui Dumnezeu. Tot cerul se cutremură. Ingerii erau

orânduți în companii, fiecare subîmpărțire cu un înger mai înalt, comandant în fruntea lor. Satana, cu ambiția de înălțare și nevrând să se supună autorității lui Isus, uneltea cu insinuări în contra guvernării lui Dumnezeu. Unii din îngeri simpatizau cu Satana în răscoala lui; iar alții luptau cu tărie pentru onoarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, recunoscând autoritatea Fiului Său. A fost atunci o luptă între îngeri. Satana, și cei ce simpatizau cu el, se luptau să reformeze ei guvernământul lui Dumnezeu. Ei doreau să se uite și ei în nepătrunsă înțelepciune a Lui și să iscodească planul pe care îl are El înălțând pe Isus și înzestrându-L cu așa nemărginită putere și stăpânire. Ei se răscoliră în contra autorității Fiului. Toate oștile cerești fură invitate să se prezinte înaintea Tatălui, ca să se hotărască de cazul fiecăruia. S'a hotărât atunci, ca Satana să fie izgonit din cer cu toți îngerii, cari se uniseră cu el în răscoală. Atunci a fost război în cer. Ingerii au fost aranjați în luptă; Satana dorea să birue pe Fiul lui Dumnezeu și pe cei ce erau supuși voinței Lui. Dar îngerii buni și credincioși biruiră; iar Satana cu cei ce urmase lui fură izgoniți din cer”. — „Experiențe și Viziuni”, pp. 137. 138.

Soarta dela urmă a lui Satana și a celor împreună cu el răscolitori, este hotărâtă: Dumnezeu „a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întunec, pe îngerii cari nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. Iuda 6.

Principiul lui Dumnezeu în paradis

Dumnezeu a zis omului: Am făcut pentru tine o grădină frumoasă, și ți-am dat toți pomii aceștia; toți sunt ai tăi, afară de unul singur pe care l-am oprit pentru Mine. Acesta este al Meu. Dacă aș voi, aș putea să nu ți-i dau pe toți. Eu am dreptul să-ți dau numai un sfert, sau o jumătate din grădină; dar, iată, îți dau grădina întreagă; însă un pom este al Meu.

Prin reținerea pomului cunoștinței binelui și răului, s'a pus la probă supunerea și ascultarea omului de Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu de a reține pomul era în totul drept. Dumnezeu dorea ca omul să recunoască puterea, stăpânirea și suveranitatea lui Dumnezeu: dreptul de a da și dreptul de a reține. Eva însă, n'a fost de acord cu principiul guvernării

rii lui Dumnezeu. Ea a tăgăduit dreptul lui Dumnezeu, și când a întins mâna la pom, a zis: *Eu am dreptul la acest pom ca și la ceilalți. Dumnezeu n'are dreptul să mi-l rețină.* Și Adam mâncând și el, a împărțit același punct de vedere.

Dumnezeu dorea ca Adam să fie fericit; dar, și Adam trebuia să recunoască dreptul lui Dumnezeu. Ca și îngerii în cer, tot astfel și locuitorii Paradisului au fost puși la probă. Ei nu puteau să-și păstreze stăpânirea lor fericită decât numai cu condiția credincioșiei față de principiul guvernării lui Dumnezeu. În cazul, că ei nu aveau să respecte voința Sa, atunci, Acela care nu cruță chiar pe îngerii cari păcătuiră, nici pe ei nu avea să-i cruțe.

„Când Satana înțelise pe deplin, că nu mai era cu putință să mai fie readus iar în favoarea lui Dumnezeu, atunci răutatea și ura lui începură să se dea pe față. El se consfătuî cu îngerii săi, și făcură planul să lucreze mai departe împotriva guvernământului lui Dumnezeu. Când Adam și Eva fură așezați în grădina cea frumoasă, Satana făcu planuri să-i distrugă... El urma să deștepte curiozitatea oamenilor și să-i determine și pe ei să iscodească prin planurile de nepătruns ale lui Dumnezeu — exact păcatul de care se făcuse vinovat Satana — și să-și dea păreri despre cauza opririi privitoare la pomul cunoștinței”.

Eva fu cea dintâi care călcă porunca lui Dumnezeu, și astfel păcătui împotriva principiului guvernării lui Dumnezeu. La stăruințele ei, păcătui și Adam în același fel.

După păcătuirea lor, Adam și Eva nu mai puteau locui mai departe în Paradis, deși ei se rugară stăruitor ca să fie lăsați și mai departe în patria nevinovăției și a bucuriei. *Dumnezeu izgoni afară din Paradis pe călcătorii Cuvântului Său.* În umilință și cuprinși de o întristare nespusă, ei își luară adio dela frumoasa lor patrie, și ieșiră să locuiască pământul pe care zăcea acum blestemul păcatului.

Principiul lui Dumnezeu pe pământ

Principiul guvernării lui Dumnezeu pe pământ nu s'a schimbat; el este același și în zilele noastre. Acest principiu fundamental este arătat în cuvintele Domnului: „*Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este*

al lui Dumnezeu”. Marcu 12, 17. Acest mare principiu precizează marginile datoriiilor omului față de cărmuirea civilă, și datoriiile lui față de Dumnezeu. În aceste zile din urmă, Satana a început să se manifesteze ca domn al acestei lumi. El îndeamnă pe oameni să se răscolească împotriva marelui principiu al suveranității și guvernării lui Dumnezeu, și astfel să încalce drepturile Sale. Oamenii deci au nevoie de a recunoaște pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și Stăpânitorul universului. Pentru aceasta, se dă oricărui om un nou prilej ca să primească cea mai înaltă educație, prin care să poată câștiga iarăși Paradisul pierdut. *Dumnezeu dorește să aibă un popor cercat, examinat, după acest principiu.* Dumnezeu a pus pe pământ aceeași măsură de cercare. *El ne-a dat un timp de probă ca să ne putem forma caractere pentru cer.* Noi, oamenii, încă n'am ajuns să ne dăm bine seama de răspunderea noastră în cazul nerespectării acestui principiu. „*Noi nu știm, ce mari interese stau în joc când Dumnezeu ne cercă. Nu există nicio siguranță în afara strictei ascultări de Cuvântul lui Dumnezeu.* Toate făgăduințele sunt făcute sub condiția credinței și ascultării; și cel ce nu ascultă de poruncile Sale, se păgubește pe sine de împlinirea tuturor binecuvântărilor bogate ale Sfintei Scripturi”. — „*Patricii și Profeți*”.

Primii oameni, în Paradis, au căzut în păcat, dar Dumnezeu n'a renunțat la drepturile Sale de proprietate. El zice: „*A Mea este lumea și tot ce cuprinde ea... Cui sunt dator ca să-i plătesc? Sub cer totul este al Meu... Al Meu*

este argintul, și al Meu este aurul... Opriți-vă, și recunoașteți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ”. Ps. 50, 12; Iov 41, 11; Hag. 2, 8; 46, 10.

Și în adevăr, „*Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!... Ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri, și Sfântul lui Izrail le-a zidit... Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile... Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?... Pentrucă „omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer... Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus dela Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”.* Ps. 24, 1; Isa. 41, 20; Rom. 11, 35, 36; 1 Cor. 4, 7; Ioan 3, 27; Iacob 1, 17.

Psalmistul David recunoștea acest principiu. După ce poporul a adus daruri bogate pentru zidirea templului, în rugăciunea sa de mulțumire către Dumnezeu, el zicea: „*A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice! Dela Tine vine bogăția și slava. Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile... Totul vine dela Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem*”. 1 Cron. 29, 11, 12, 14.

Marele adevăr fundamental este că,

Un câștig spre pagubă.

in timp ce Dumnezeu este proprietar, noi nu putem fi mai mult decât administratori. „Dumnezeu pune la incercare fiecare suflet care pretinde că ar crede în El. Fiecăruia i s'au încredințat talanți. Domnul a dat oamenilor bogăția Lui cu care să facă afaceri. A făcut din ei ispravnicii ai Săi și le-a pus la îndemână bani, case și pământuri. Toate acestea trebuie să fie socotite ca bunuri ale Domnului și folosite pentru înaintarea lucrării Lui, pentru a desvolta împărăția Lui pe pământ.... Fiecare creștin este un ispravnic pentru Dumnezeu căruia i s'au încredințat bunurile Lui. Amintiți-vă cuvintele: *„Ce se cere mai mult dela ispravnic este să fie găsiți credincioși”*. I Cor. 4, 2. Să avem grijă ca nu cumva să jefuim pe Dumnezeu în vreo literă sau parte de literă; căci de lucrul acesta depinde foarte mult.... Ispravnicul se identică cu stăpânul său. El primește răspundere de ispravnic și trebuie să lucreze ca și stăpânul, dacă stăpânul ar fi de față și ar conduce. Interesele stăpânului său sunt și interesele lui. Poziția ispravnicului este plină de demnitate, deoarece stăpânul lui are încredere în el”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, Vol. II, pp. 60. 61.

Zecimea — piatra de cercare

„Astăzi, omul este pus sub aceleași condițiuni cari i-au fost date înainte, în Paradis, spre încercarea sincerității și credincioșiei lui. Ni se oferă deci, o nouă ocazie, un nou timp de probă care este un timp de har, ca să ne lămurim hotărât poziția noastră față de Dumnezeu în chestiunea veche de ceartă. „Dumnezeu ne dă toate cu bogăție, iar învoiala pe care a făcut-o cu oamenii e ca ei să dea înapoi a zecea parte din avutul lor. Domnul, foarte îndatoritor, încredințează administratorilor Săi comorile Sale; dar despre zecime spune: ACEASTA ESTE A MEA. În raportul în care Dumnezeu a dat oamenilor proprietățile Sale aceștia trebuie să-I înapoieze O ZECIME CREDINCIOASA DIN TOATA AVEREA LOR”. Dumnezeu zice: *„Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului.... Orice zeciuială din cirezi și din turme, din tot ce trece sub toiaș, să fie o zeciuială închinată Domnului”*. Lev. 27, 30. 32.

„Dumnezeu își pune mâna asupra tuturor proprietăților omului, zicând: *Eu sunt stăpânitorul universului și aceste bunuri sunt ale Mele*. Zecimile, pe cari voi le-ați reținut le rezervasem pentru susținerea slujitorilor Mei, în lucrarea Mea de a descoperi Scripturile aceluia,

cari trăiesc în ținuturile întunerecului și nu cunosc Legea Mea. Folosind fondul Meu de rezervă pentru împlinirea proptirilor voastre dorințe, ați răpit suflurilor lumina, pe care o rânduisem pentru ele s'o primească. Ați avut prilejul ca să vă dovediti loiali față de Mine, dar n'ați făcut-o. Mați jefuit; Mi-ați furat fondul de rezervă, *„de aceea, sunteți blestemați cu blestem”*.... Toată lumea e părtașă la jefuirea lui Dumnezeu. Cu banii, cu cari El i-a dotat, oamenii se dedau la distracții, orgii, petreceri desfătătoare, și plăceri desgustătoare. Dar Dumnezeu zice: *„Mă voi apropia de voi pentru judecată”*. Mal. 3, 8. 9. 5. Intreaga lume va avea să dea socoteală la ziua cea mare, când fiecare va primi o sentință pentru faptele sale”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, Vol. I, pp. 255. 258. 259.

„Dumnezeu dă omului NOUA ZECIMI, în timp ce El pretinde O ZECIME pentru scopuri sfinte, după cum a dat omului șase zile pentru lucrările lui proprii, și Și-a rezervat și a pus de o parte ziua a șaptea pentru Sine însuși. Căci, ASEMENEA SABATULUI, A ZECEA PARTE DIN VENIT ESTE SFANT; DUMNEZEU A REZERVAT-O PENTRU SINE ÎNSUȘI. El vrea ca lucrarea Sa de pe acest pământ să progreseze cu venitul mijloacelor pe cari le-a încredințat omului”. — „Mărturiile”, Vol. III, p. 395.

Să fim atenți: Nu e vorba de câțiva bani: 5, 20, 100, 1000 lei pe cari îi dăm ca zecime, ci este vorba de recunoașterea și respectarea unui principiu mare. Cine oprește zecimea, tăgăduiește dreptul de proprietate și guvernare al lui Dumnezeu, și face același păcat ca și Adam și Eva în Paradis, însușindu-și fructele din pomul pe care Dumnezeu Și-l rezervase pentru Sine. „Zecimea este sfântă, este a Domnului, și cine se atinge de ea va fi pedepsit cu pierderea comorii cerești, dacă nu se pocăiește”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, Vol. II, p. 64. „Omul care va jefui pe Dumnezeu, cultivă trăsături de caracter cari îl vor exclude de a fi primit în familia de sus a lui Dumnezeu”. — „Mărturiile”, Vol. VI, p. 391. Așa dar, „Fiecare membru al Comunității trebuie să fie învățat să fie credincios în a plăti o zecime cinstită”. — „Mărturiile pentru Comunitate”, p. 65.

Principiul lui Dumnezeu în vieța viitoare

Educația începută în această vieță, de a respecta principiul suveranității și guvernării lui Dumnezeu, va fi continuată și în vieța viitoare, în cer și pe pământul cel nou.

„Vieța de pe pământ este începutul vieții din cer; educația de pe pământ este o inițiere în principiile cerului; lucrarea din vieța noastră de aci este formarea pentru lucrarea din vieța de acolo. Ce suntem noi acum, în caracter și servirea noastră față de Dumnezeu, este imaginea a ceea ce vom fi”. — „Educație”.

Deci, cel ce trăiește acum în armonie cu voința Creatorului și respectă principiile Lui, își procură cea mai curată și mai nobilă desvoltare a caracterului.

Acolo, în cer și pe pământul cel nou, se va vedea rezultatul străduințelor respectării acestui mare principiu, și a oricărui principiu drept și nobil.

Așa dar, să luăm aminte la îndemnul ce ni se dă: „Aduceți în casa visteriei toate zeciuelile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Mal. 3, 10.

Iubite Cetitor! Acum e timpul de cercare. Dumnezeu te invită să-L pui tu pe El la încercare astăzi, și să aduci în casa visteriei Lui toate zeciuelile. Ce poziție vei lua tu față de această invitație? Asculta-vei oare, sau vei rămâne nepăsător și mai departe? Tu ai acum cel mai potrivit prilej ca să pui la încercare pe Dumnezeu, și să respecti dreptul Său de suveranitate și guvernare. El îți dă solemnă făgăduință că te va binecuvânta peste îndestul. Dacă nu faci aceasta astăzi, mâine poate va fi prea târziu. Timpul tău de probă va trece. Silește-te deci, să treci cu bine examenul vieții tale, ca nu cumva, la sfârșit, să fii silit să auzi cele mai triste și mai dureroase cuvinte din partea Domnului: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.... Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei”. Dan. 5, 27; Isa. 48, 10. În acest caz, soarta ta e siglată.

Pune-te deci în rânduială cu pretențiile sfinte ale lui Dumnezeu, și asigură-ți vieța pentru veșnicie.

David M. Făurescu

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. București, IV.

Mamă, Isus și copilul tău!

I-au adus niște copilași ca să-și pună mâinile peste ei și să Se roage pentru ei. Dar ucenicii când au văzut lucrul acesta au certat pe aceia cari-i aduceau. Matei 19, 13; Luca 18, 15. Isus a chemat la Sine pe copilași și a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, cu niciun chip nu va intra în ea. Luca 18, 16—17.

Pasagiul acesta din Sfânta Scriptură, ne ilustrează unul din cele mai duioase tablouri părintești. Isus, obosit, călătorind din loc în loc, după multe zile de lucru și călătorii istovitoare, și după multe nopți petrecute în priveghere și în rugăciune în luptă pentru mântuirea noastră, a ajuns în regiunea Iudei, dincolo de Iordan, venind din Galilea. De îndată ce sosi în acel loc, începu a fi înconjurat de părinți, în cari ardea viu grija pentru copiii lor. Părinții aceștia aduceau pe copiii lor la Domnul cu o singură dorință și anume ca Domnul să Se roage pentru ei, și să-și pună mâinile Sale binecuvântate peste ei. Cu aceasta ei erau convinși, că vor asigura fericirea copiilor lor. Sosiți însă lângă Mântuitorul, au avut de întâmpinat o durere. Mamele acelea cari venise cu atâta ardoare la El, cu copiii lor în brațe, s'au izbit de poziția pe care nu se așteptase ele să o întâlnească din partea ucenicilor Aceluia care pe unde trecea lăsa numai fericire, pace, binecuvântări, și lipsă de dureri, împreună cu multe suflete vindecate de boli trupești și spirituale.

Pare că se desfășoară în fața noastră tabloul acesta și pare că

vedem pe mame cu copiii lor în brațe, sau ținându-i de mânuțele lor delicate și pline de farmec, rugându-se de ucenici ca să le lase să se apropie de Mântuitorul, Prietenul copiilor; dar, ucenicii le certau. În timp ce mamele acestea cu copiii lor stăteau pline de înfrustrare în fața muștrărilor ucenicilor, intervine blând glasul Mântuitorului: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți“.

El a luat apoi lângă El pe copiii, lângă El s'au apropiat cu ei mamele lor, și Isus i-a binecuvântat. Pe urmă a luat pe brațele Sale pe copiii și le-a mângâiat părul buclat. Copiii și mamele se simțeau acum cu adevărat fericiți.

Isus a fost un foarte bun prieten al celor mici.

Fericirea aceasta era de neasemuit cu întristările ce stăpâneau inimele mamelor și ale copiilor cu puțin timp mai înainte. Norul întunecat al întristărilor trecuse și ei gustau acum cea mai desăvârșită fericire, pe care o poate gusta cineva numai la brațul lui Isus.

Cugetând la acest mișcător tablou, inima mea fără să vrea exclamă: „O, ce iubire minunată! Ce iubire!“

Când mă gândesc la această scenă mișcătoare, gândul meu zboară departe de locul unde mă

găsesc când scriu aceste rânduri. Într-o clipă el cuprinde multe locuri, trece prin multe orașe și sate, și pătrunde în casele fraților mei de credință, credincioși ai Bisericii advente, în acele case a căror podoabe sunt copiii, tinerii. Pare că văd apoi pe părinții acestor tineri, tați și mame, făcând planuri pentru viitorul copiilor lor. Unde vom trimite în anul ce ne stă în față pe copiii noștri?, se sfătuiesc părinții. Sunt făcute multe planuri, fel de fel, și părinții dau în felul acesta direcții diferite, spre căi diferite, pe cari vor avea să apuce în curând copiii lor. În clipa aceasta inima mea cugetă și la clipele când iubiții părinți sunt plecați pe genunchi în rugăciune, pentru a întreba pe Dumnezeu, dacă El aprobă planul ce l-au făcut pentru copiii lor, și pare că prin viziune văd pe Domnul Isus, cum ascultă aplecat spre aceste serii de credincioși, rugăciunile lor, și cu fața plină de duioșie zice: „Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți“.

Iubiți și stimați părinți, tați și mame, lucrul acesta se întâmplă în casele dvs. Tabloul părintesc ce a avut loc pe malurile Iordanului se repetă. Isus e același, ieri, azi și în veac. Copilașii sunt aceeași, tinerii noștri sunt aceeași, și dorințele lor de a veni la Domnul Isus sunt aceleași, calde și arzătoare ca și atunci. Ei doresc adesea să vină la Mântuitorul, Prietenul lor. Lăsați-i să vină la El, nu-i opriți. Iubiți și scumpi tați și mame, noi trăim vremuri foarte serioase, e timpul azi să cugetăm foarte serios la direcția vieții ce o dăm copiilor noștri. Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți“. Vom fi chemați poate să facem unele sacrificii pentru copiii noștri, dar lăsați pe copii să vină la Isus, nu-i opriți. Isus îi invită astăzi, cu același glas duios, să vină la El. Lăsați-i să se apropie de unicul lor adevărat prieten, ajutați-i, îndemnați-i, și sprijiniți-i să se apropie de El. Trimeteți pe copiii dvs la Școala lui Dumnezeu, pentru a gusta aci cât de bun e Domnul Isus, Prietenul cel mai devotat tinerilor“.

Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți“.

Scumpi părinți, tați și mame, poate că astăzi în clipa când vom veni lângă Mântuitorul nostru, ca să-L rugăm să binecuvinteze pe copiii noștri, nu vom mai găsi lângă El pe Petru, Ioan, Andrei, Filip, și alți din ucenicii Domnului, cari să certe din nou pe mamele ce vin cu copiii lor la Domnul, dar, se poate întâmpla însă ca locul ucenicilor să fie luat astăzi chiar de unii din părinții tinerilor. Da, lucrul acesta mi-aduce în minte o întâmplare plină de durere.

O mamă avea un fiu, tânăr, a cărui vârstă nu trecea de 17—18 ani. În inima acestui tânăr ardea o vie dorință de a se apropia cât mai mult de Mântuitorul Isus, pentru a face ce zice Sfânta Scriptură, „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul“, și nu exista nimic din lumea aceasta care ar fi putut stăpâni inima acestui tânăr, mai mult decât dorința ca să se apropie de Domnul. Cineva însă îi stătea în cale, cineva îl oprea dela acest lucru, și cât de de dureros e faptul când mă gândesc că acest cineva era chiar mama lui. Mama lui era aceea care pune mereu, mereu piedeci în calea tânărului, pentru a-l face să amâne, zi de zi și an de an predărea lui la picioarele Mântuitorului Hristos. Dar, pentru ce oare acest lucru? Pentru faptul că acest tânăr avea o meserie, o meserie foarte bănoasă, și mama se gândea că ar ajunge în pagubă dacă fiul ei nu va mai lucra în Sabat și dacă nu va mai câștiga așa de mulți bani, cu toate că ea pretindea a fi lângă Domnul, petrecând Sabatul în mijlocul credincioșilor Săi, și fiind numărată în rândul acelor cari încheiase un legământ sfânt cu Dumnezeu prin botez, pentru paza poruncilor lui Dumnezeu. Și adesea tânărul acesta anunța pe mama lui că el dorește să părăsească lucrul, (postul) lui, pentru a se consacra Domnului, dar mama, mereu și mereu găsea diferite motive ca să mai amâne acest lucru. Odată în Comunitatea în ca-

re se afla și mama acestui tânăr, s'a făcut o chemare, ca tinerii să vină la Domnul Isus. Din nou mama a început să se gândească, cine va mai câștiga banii de cari aveau nevoie, dacă fiul ei va înceta lucrul în Sabat, și dacă pentru acest motiv își va pierde postul său, și iarăși s'au mai găsit motive de adus. Cuvântul Sfintei Scripturi răsuna însă și la urechile acestei mame. Predicatorul acelei Comunități observând îndelungata lipsă a tânărului a întrebă pe mama lui, „Unde e Ion?“ Ea a dat un răspuns stângaci. Predicatorul a anunțat atunci că în seara aceea va face acelei familii o vizită acasă. Seara a venit, și predicatorul a mers să facă vizita anunțată. Când a ajuns acolo, a întrebă unde e Ion?, în acel moment tânărul sosea dela serviciul său, îmbrăcat în hainele lui de lucru.

După mai multe convorbiri cu familia, predicatorul a anunțat plecarea lui spre gară, rugând pe tânăr ca să-l însoțească până la tren. După ce au ieșit din sat, în mijlocul unei livezi, predicatorul s'a oprit din mersul său, tânărul a făcut și el la fel, iar predicatorul l-a întrebă:

„Spune-mi Ionele, pentru ce nu vrei tu să vii la Domnul Isus? Eu observ că tu lipsești de un timp îndelungat dela Comunitate. De ce nu vrei tu să vii la Mântuitorul?“ A urmat apoi o clipă de tăcere, după care tânărul izbucnind în lacrimi a răspuns numai trei cuvinte, „Mama mă oprește“ . . . . . Predicatorul a înțeles cum stau lucrurile, propunându-și, ca la prima ocazie când va reveni în aceea Comunitate, să vorbească în de-aproape cu mama tânărului. Programul său însă îl chema acum în altă parte, și anume de grabă. Trenul a plecat în curând, ducând pe predicator la o mare distanță. N'au trecut însă decât două zile dela aceste clipe, și o telegramă chemă urgent pe predicator înapoi în aceea Comunitate, cu următoarele cuvinte: „Vino urgent, Ioan mort“. Sosind de grabă, tot ce a mai putut face el, a fost ca să înalțe o

rugăciune către bunul Dumnezeu la înmormântarea tânărului. Mama sa se simțea complet sdrobotită. În mintea, inima și cugetele ei su-nau cuvintele Mântuitorului: „Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți“.

Scumpi și iubiți tați și mame, lăsați copiii dvs să vină la Dom-

nul Isus. Smulgeți-i de grabă din vâltoarea pierzării și trimiteți-i la Școala Misionară să facă cunoștință cu iubirea cea mare a Domnului Isus, Mântuitorul nostru și cel mai scump Prieten al tinerilor, iar grija de căpetenie a d-tale mamă, să fie: Isus, și copilul tău la El. **I. Dănețiu**

Cea mai mare „Săptămână mare“

Comunitatea Școlii Misionare are deosebitul privilegiu de a primi în fiecare an tineri, cari sunt plini de râvnă sfântă pentru lucrarea lui Dumnezeu, fiind gata să pună toată ființa lor la dispoziția Mântuitorului lor iubit. Și Domnul îi folosește an după an pentru a face lucruri mari prin ei, încât ne cuprinde pe noi înșine mirarea, cum s'au putut câștiga succese atât de splendide într'un timp atât de critic.

Din cele două campanii misionare anuale, „Săptămâna Mare“ ne oferă o deosebită posibilitate de a aștepta și întreprinde lucruri mari pentru Domnul, deoarece pe timpul acesta toți membrii Comunității noastre sunt prezenți și pot lua parte activă.

Dându-ne seama de acest lucru, ne-am hotărît ca și anul acesta să încercăm a face o lucrare deosebită cu ocazia „Săptămânii Mari de Colportaj“. Experiența din anii trecuți ne-a învățat că Domnul este cu noi, când noi suntem cu El, și de aceea ne-am pus și pentru anul acesta o țintă mare. Apelul pe care l-am adresat tinerilor noștri a găsit un puternic ecou în inimile lor, pline de entuziasm. Între cei ce au lucrat, s'a distins în mod deosebit un grup de zece viteji, cari au depus eforturi laudabile și au făcut cu adevărat fapte mari cu Dumnezeu.

Solemnitatea încheierii acestei Campanii, atât de bogată în roade și în bucurii alese, a fost o

adevărată sărbătoare pentru Comunitatea noastră și va rămâne una din cele mai prețioase pietre din comoara amintirilor noastre.

Spre lauda lui Dumnezeu și spre încurajarea iubiților noștri frați și surori din alte Comunități, redăm în cele de mai jos:

RAPORTUL GENERAL

Asupra activității misionare din timpul „Săptămânii Mari de Colportaj“ 1938.

Sabatul din 9 Aprilie ne-a strâns în jurul unei mese încărcate cu literatură, ce ascundea în sine sămânța cea nobilă a Evangheliei. Ne-am hotărît să plecăm cu această hrană îmbelșugată la sufletele celor „flămânzi și însetați“ după o viață mai bună și mai curată. În inimile noastre încolțise dorința de a face din această campanie **cea mai mare „Săptămână Mare“**, din câte le-am avut la Școala Misionară. Și Domnul a împlinit această dorință, care a fost după placul Lui.

Făcând o comparație între situația din anii trecuți și cea din anul curent, se părea că nu va fi posibil să ajungem niciuna din țintele trecutului, deși aveam toată dorința. Dar Acela „Care poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi“ a văzut dorința noastră sinceră și a binecuvântat eforturile unora dintre noi într'o măsură deosebită.

Experiențele minunate, pe cari le-am putut face cu ocazia acestei „Săptămâni de Colportaj“ ne-au întărit în convingerea, că nimic nu-L mai reține de a veni și a ne lua la El, decât lucrarea de avertizare a unei lumi, ce se apropie cu pași repezi de pierzare. Am împărțit cu bucurie „Pâinea vieții“ celor flămânzi și le-am oferit cu plăcere paharul, umplut la Izvorul vieții, pentru ca să se bucure împreună cu noi de fericirea unui traiu curat și sfânt.

Stând acum la încheierea acestei „Săptămâni de Colportaj“ și ținând seama de toate binecuvântările primite în cursul ei, putem înțelege mai bine cuvintele Domnului nostru:

„Măncarea Mea este să fac voia Celui Ce M'a trimis și să împlinesc lucrarea Lui“.

Cu adevărat în aceste zile de entuziasm și de râvnă sfântă am fost întăriți în credința noastră și am avut deplina satisfacție sufletească, de a fi împlinit lucrarea Celui Ce ne-a trimis și a fi contribuit la fericirea aproapelui nostru.

Această „Săptămână de Colportaj“ reprezintă cea mai mare campanie de răspândire a literaturii din câte le-am avut până acum în istoria Școlii noastre Misionare.

Iată cum s'a adevărit din nou cuvântul Psalmistului:

„Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari!“ Ps. 60, 12 pr. p.

Urmează acum raportul statistic:

Ținta Comunității noastre a fost de **Lei 20.000.**—

La ajungerea acestei ținte au contribuit prin lucrare activă și daruri benevole:

49 frați, 16 surori, 3 prieteni și 3 prietene, deci în total 71 persoane.

Am atins suma de **lei 25.039.**—

Lăudat să fie Domnul!

G. Proksch

Dirigintele lucrării misionare dela Institutul Biblic din Brașov

Pentru micuții noștri

Corbii cari hrănesc pe Ilie

De abia terminasem ultima poveste, când auzirăm afară strigând tare: „Rab, raab!” . . . Ne uitarăm cu toții pe fereastră și văzurăm stând pe mărul cel bătrân din mijlocul curții un corb cu pe-nele negre de tot, un corb din aceea cari în timpul iernii vizitează atât de des casa și curtea omului.

— Mătușică, strigă Magda, cu siguranță că știi vreo istorioară din Biblie și despre un corb! Vrei să ne-o povestești acum?

— Da, Magda dragă, știu ceva și despre corbi. Odată, niște corbi au scăpat de foame pe un Profet foarte iubit de Dumnezeu.

— A, știu cine, Ilie, este Ilie, strigă triumfător Dănuț, cel mai mare dintre copii, mi-a povestit odată tata, vai ce mult îmi place s'o aud. Ah, mătușică dragă, de-ai ști ce bucurie mi-ar face dacă un corb s'ar apropia de mine fără frică; mi-ar fi așa de drag încât. . . . l-aș săruta pe aripă, termină Dănuț, plin de înflăcărare.

— Și eu, și eu, strigară într'un glas cu toții.

Mătușica izbucni în răs și toți o urmară într'o veselie generală.

Când râsul se potoli, mătușica le lămurii că ei ar putea să-și facă prieteni pe corbi, dacă în fiecare zi le-ar arunca toate fărâmiturile de pâine cari rămân dela masă. Apoi începu povestea:

Ilie a trăit în vremea când aproape toți Izraeliții se închinau zeului Soare al păgânilor. Dumnezeu zise atunci, că îi va pedepsi din cauza aceasta, prin aceea că nu le va mai da ploaie; și în timpul acesta, porunci soarelui să dogorească foarte tare, până ce oamenii se vor lăsa de idolatria lor și se vor pocăi slujind numai adevăratului Dumnezeu din cer.

Ilie fu însărcinat de Dumnezeu să meargă înaintea regelui și să-i

aducă la cunoștință hotărîrea Lui. El s'a dus la rege și fără frică, însă cu adâncă seriozitate, spuse următoarele cuvinte:

„Adevăr spune Domnul Dumnezeu lui Izrail, că în anii aceștia, nu va fi nici rouă, nici ploaie până ce va voi Domnul”.

Curând după aceea, veni porunca lui Dumnezeu către Ilie, care zicea să se ducă lângă pârâul Cherit și să se adăpostească acolo, ascunzându-se astfel de mânia regelui. Ilie făcu întocmai cum spusese Domnul.

El găsi într'o peșteră un loc bun de dormit, unde se odihnea noaptea, iar ziua se odihnea lângă pârâu. Dumnezeu se îngrijise de el ca să aibă un loc bun de adăpost și apă din destul ca să nu simtă seceta cea grozavă. Dar acum, unde să găsească ceva de mâncat. Pentrucă nu cădea nici rouă nici ploaie, se uscaser toate plantele și iarba parcă era ca fă-nul uscat. Grânele se uscaser și pâine nu era de găsit. Treceau zile, săptămâni, luni și ani și poporul se sfârșea de foame și nevoi. Ilie trebuia să stea mai mult ascuns și nu putea de loc să-și facă rost de ceva mâncare. Și în jurul lui se uscaser tot, așa că nu găsea nimic pentru hrană. Numai pârâiașul curgea limpede și curat și parcă invita pe chinuitul fugar să se înviorere în răcoarea apei.

Ilie, însă nu și-a făcut griji cu privire la hrană. El avea încredere în Dumnezeu lui și știa că El nu-l va lăsa să se piardă. Dimineața când s'a sculat și după ce a mulțumit lui Dumnezeu pentru ocrotirea din noaptea trecută, își ridică ochii și văzu în depărtare niște păsări venind spre el. Mai întâi i se părea că sunt niște păsărele mici, dar când s'au apropiat de el, s'au așezat lângă picioarele lui și nu le era frică deloc.

Și ce credeți c'au adus acești corbi? Unii aduseser câte o bucă-tică de pâine în cioculețe, iar alții câte o bucă-tică de carne și au adus destul ca să se sature odată. Apoi corbii au sburat înapoi. Atunci Ilie mulțumi cu căldură lui Dumnezeu și apoi mănă cu poftă. Pe la apusul soarelui, pe când Ilie sta în fața peșterii, zări din nou în depărtare pe corbii cari sburau spre el. Ei s'au lăsat din nou la piciorul lui și l-au hrănit iarăși cu pâine și carne.

În fiecare dimineață și seară ei reveneau și niciodată n'au lipsit dela datorie, așa că bunul Profet nu trebui să se teamă deloc că va muri de foame în exilul său. Se înțelege dela sine că era foarte mulțumit cu această hrană simplă. Eu cred că dacă s'ar fi întâmplat vreodată să fie nemulțumit, sau și-ar fi dorit ceva mai bun, Dumnezeu n'ar mai fi lăsat pe corbi să-l hrănească. Voi ce credeți?

Dar pentrucă a primit cu mulțumire această mâncare simplă din mâna lui Dumnezeu, bunul Tată cereșc îngrijii ca aceasta să nu-i lipsească niciodată.

— Ah, ce poveste frumoasă a fost asta, încheie satisfăcut Dănuț! Dar nu cumva mai știi vreo poveste despre altfel de păsărele?

— Văd că-ți plac foarte mult păsărelele, asta mă bucură, dragă Dănuț, află deci că mai știu o poveste frumoasă cu un porumbiel; însă amânăm pe mâine căci în seara asta ați auzit destul. E târziu, a sosit timpul de culcare, pe mâine decil. . . . .

ANUNȚ

Rugăm pe cei cari ar ști unde se găsească, sau ar putea să ne dea vreo informație cu privire la următoarele persoane: *Bliza Silaghi, Paraschiva Misareș, și Grigore Ardeleanu*, membri ai Comunității Popa-Tatu dar plecați de mai multă vreme, să scrie pe adresa: *Gh. Ieremia, Str. Popa-Tatu 38, Bucureșt II.*

De ce m'am căsătorit

Când mă gândesc la acele zile cari erau pline de însemnătate pentru mine, adică atunci când am plecat să-mi aleg tovarăș de viață, și când caut acum să evaluez acele hotărâri, sunt silită să le cântăresc în lumina experiențelor pe cari le-am făcut ca rezultat al acelor hotărâri. Acum îmi dau seama mai pe deplin că acestea erau cu mult mai importante decât credeam atunci.

Dintre toate întrebările cu cari tinerele trebuie să se lupte, niciuna nu le face să se teamă mai mult, ca nu cumva să dea un răspuns greșit, ca aceasta: „Să mă căsătoresc eu cu bărbatul acesta?” Orice fată, care a ajuns la vârsta când trebuie să se gândească la această chestiune — dar de recomandat este ca aceasta să nu se întâmple înainte de douăzeci de ani — trebuie să simtă seriozitatea a consimți la formarea unei tovarășii care să dureze toată viața.

Nu pot să umele împreună doi inși cari merg în direcții deosebite, sau chiar în aceeași direcție dar cu iuțeală diferită. Cu cât mai lungă este calea pe care trebuie s'o parcurgem împreună, cu atât mai intimă trebuie să fie tovarășia noastră. Cu cât sunt mai multe punctele de asemănare, și înțelegere întreolaltă, cu atât mai bună va fi înțelegerea noastră.

În timp ce am urmat studiile superioare, am avut ocazia timp de doi sau trei ani să cunosc bine pe viitorul meu soț înainte de a lua o hotărâre. Vieța de școală prezintă multe avantajii de a veni în contact cu tineri valoroși. Există totuși primejdia de cunoștință superficială în școlile noastre, deoarece tinerii nu sunt în atmosfera căminului lor, și în unele cazuri aceasta are mare influență.

Faptul că am fost aproape de aceeași vârstă (el este cu trei ani mai în vârstă ca mine) a contribuit într-o oarecare măsură la

tovărășia noastră fericită în viață.

Ca femei, noi căutăm la bărbați tărie; nu numai tărie corporală și mintală, dar și tărie de caracter, de suflet, de acțiune. Nicio tânără cu minte sănătoasă nu se căsătorește cu un tânăr bolnavicios. Ea înțelege că la altarul familiar va promite că va sta alături de el în timp de boală și de sănătate; de aceea, ea cere un corp sănătos din partea celui care-i cere mâna. Dar pe lângă aceasta, și de o importanță cu mult mai mare, ea cere ca el să posede o curățenie, să se tragă din cel mai bun sânge și dintr'un neam de oameni cari au fost nepătați în curățenia lor și neclătinați în adevăr și cinste. Nimic nu poate să înlocuiască lipsa acestei prea fundamentale condiții.

M'am socotit fericită de a fi cunoscut timp de doi sau trei ani pe tânărul cu care aveam să mă căsătoresc, ca să pot cunoaște familia și trecutul membrilor ei. Chiar dacă o fată nu se căsătorește cu toată familia, ea face bine să-și aducă aminte că se așează în foarte strânsă legătură cu tatăl și mama, și dacă nu este un grad oarecare de respect în această legătură, nu numai că mai târziu fericirea va fi atinsă, dar chiar căsătoria însăși va fi primejduită.

Nimic nu va compensa vițiile din caracterul tânărului. Adesea acestea nu pot fi descoperite numai printr'o scurtă cunoștință; dar această se poate face într'o perioadă mai lungă de timp, dacă cineva își ia aceasta ca țintă. Și nicio tânără nu-și poate îngădui să nu fie pe deplin convinsă de puritatea bărbatului căruia i se încredințează. A trăit el o așa viață încât să-l aducă în fața altarului liber de orice pată? Îl respectă oamenii?

În zilele noastre oamenii se laudă foarte mult cu simplul suc-

ces vremelnic, fără să țină seama de declarația lămurită: „Ce seamănă omul aceea va și culege”. Și în cazul acesta femeia și copiii se vor împărtăși de secerișul unui astfel de semănat.

Stimă pentru caracterul său

M'am căsătorit cu bărbatul acesta din pricină că am stimat caracterul său. „Dar”, ar putea zice cineva, „o femeie se poate înșela în ce privește caracterul unui om”. Așa dar cu atât mai mare trebuie să fie grija. Dacă ea privește caracterul unui om ca fiind lucrul cel mai de seamă, mai de grabă decât la numărul și ardoarea declarațiilor sale de dragoste, și dacă nu desconsideră părerile părinților ei, și se roagă lui Dumnezeu pentru călăuzire, cu siguranță că nu va putea fi amăgită.

Cineva poate să iubească cu foarte mare pasiune pentru o vreme oarecare un caracter rău, dar când pasiunea își va risipi toată forța ei caprițioasă, atunci unul ca acesta va învăța că numai iubirea întemeiată pe stimă este dăinuitoare.

Așa cum sunt în stare să facă cele mai multe tinere, și eu am încercat să mă gândesc dacă îmi va face plăcere să trăiesc continuu cu el și să nu mai am niciun alt tovarăș pentru restul zilelor mele, lângă care să-mi găsesc plăcerea a sta; căci așa îmi doream eu, pentru că am fost crescută într'un cămin fericit, unde domnea iubirea și unde unirea predomina în toate hotărârile lui, și unde tatăl și mama erau pătași la viață.

Eu l-am comparat cu alți tineri demni de stimă pentru că să-mi fac o idee printr'o adevărată comparație. Am găsit aci o tărie de caracter, o temelie de integritate și statornicie.

Experiența noastră de iubire trebuie să fie călăuzită de Du-

hul Sfânt, ca și orice altă experiență în viață. Noi alegem să iubim pe acela către care Duhul Sfânt ne călăuzește. Prima noastră obligație este față de Dumnezeu, și noi putem ști că orice experiență care decurge contrar acesteia nu este călăuzită de Domnul. Dacă vrem ca să fie căminul nostru ceea ce trebuie să fie, noi trebuie să creștem tot mai mult într-o înțelegere comună a lucrurilor spirituale, în loc să ne desvoltăm într'un spirit de deosebire din ce în ce mai mare, unul față de altul. Eu m'am simțit inspirată spre o mai înaltă și mai fină desvoltare spirituală prin legătura mea cu acest tânăr, și prin aceasta o dorință întărită pentru servirea în această lucrare.

În lunga și strânsă tovarășie cunoscută, oricât de mare ar fi iubirea dintre soț și soție, aceasta nu poate să înlocuiască lipsa de armonie în caracter și în aspirațiunile vieții. Iubirea este o mare necesitate, dar cu cât mai mare este înțelegerea scopului vieții, cu atât mai mare va fi armonia și pacea. Dacă cei doi au gusturi asemănătoare, cu atât mai satisfăcător va fi drumul împreună. Dacă unuia îi place ce altuia îi displace, dacă unul este interesat de ceea ce altuia i se pare o plictiseală, dacă unul este vioiu și plin de nădejde iar celălalt este posomorît și descurajat, nu va putea fi nicio plăcere în viețuirea laolaltă. Asemănarea în gusturi îndulcește viața.

Dacă doi trag împreună într'un jug, ei vor înfăptui mai mult decât țin pasul decât dacă unul sau celălalt rămâne în urmă. Nu pot să meargă împreună dacă nu au încredere unul în altul. Dacă o soție n'are nicio încredere în integritatea, amabilitatea sau curajul tovarășului ei, mergerea împreună nu poate să dea naștere la ajutorare reciprocă. Oare nu ne vom pune noi, iubite tinere, așa cum am făcut eu, următoarea întrebare: Voiu fi eu mai folositoare în lucrarea lui Dumnezeu, mai asemenea lui Hristos în caracter, mai deosebită de lume și mai devotată lui Dumnezeu, că-

sătorindu-mă cu bărbatul acesta? Și oare vom fi noi mulțumite cu mai puțin din partea tânărului, decât am găsit eu, adică o religie reală, vitală și lucrătoare, întemeiată pe o strânsă legătură cu Mântuitorul? În Mărturii cetim că o tânără trebuie „să primească. . . . numai pe acela, . . . care este sânguincios, idealist și cinstit, pe acela care iubește pe Dumnezeu și se teme de El”.

Mulțumită educației pe care am primit-o dela părinți, n'am fost lăsată să citesc romane, așa că nu mi-am închipuit o lume imaginară, ireală, în care soții există numai pentru a place grațioasei doamne, ci am recunoscut că viața după căsătorie este susținută de lucruri cari cer oboseală. Eu am fost învățată să mă feresc de un om care caută totdeauna un loc ușor și aduce necontenit scuze că de ce n'a putut să facă bine în cutare sau în cutare chestiune. Astfel m'am uitat să văd dacă bărbatul acesta poate să câștige bani sau să-i economisească. Într'adevăr, mulți dintre tinerii noștri fac foarte puțin, dar m'am uitat să văd dacă ei pot să economisească chiar și numai puținul acela. Tocmai aceasta făcea prințul meu, nu cu sgară, pentru că am băgat de seamă că el totdeauna avea să dea bani pentru lucrarea Domnului, în contrast cu mulți alții cari cheltuiau tot ce ar fi putut da sau economisi, pentru ei.

Fetelor, feriți-vă de tinerii cari nu pot să se îngrijească de ei înșiși, totuși se oferă să vă dea voie să luați parte la această răspundere. Poate că vă aduce multe tributuri de flori sau alte lucruri de felul acesta, dar folosește banii lui tată-său ca să facă aceasta. Este foarte frumos din partea lui ca să vă aducă daruri spre a-și arăta dragostea față de voi, dar acestea trebuie să fie din propriile lui fonduri spre a fi de valoare pentru voi, și nu trebuie să fie mai mult decât își poate îngădui.

Eu am vrut să știu de asemenea dacă bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc putea să cuge-

te. Are el o minte activă? Continuă el cu studiul? Are el minte mereu la lucru, sau este un le-neș din punct de vedere mintal? În activitatea sa mintală este el indulgent față de părerile altora, și are el vederi largi? M'am uitat la felul cum se poartă el față de mama și surorile lui, pentru că știu că un bărbat va năzui să dovedească un respect și o considerație tot așa de mare pentru soția sa, ca și pentru mama sa.

Cred eu în iubirea aceea oarbă care cade peste capul cuiva tam-nesam? Aceasta dă impresia de capcană în care cineva a căzut și după aceea este o victimă neputincioasă. Dacă nu puteți să luați pe acela pe care îl iubiți orbește, atunci trebuie să vă isto-viți din pricina regretelor și dorințelor nesatisfăcute. După teoria aceasta de a vă topi de dragoste după cineva, atunci nimic nu v'ar putea feri să nu iubiți pe un bărbat deja căsătorit. Ori, aci este o tânără care de abia poate să mai doarmă din pricină că e înnebunită de dragoste pentru cineva din sexul opus, dar se poate să vină o zi când se va întâmpla ceva la el ceea ce ei nu-i va plăcea, și atunci această îndrăgostire oarbă a trecut. Aceasta nu este iubire. Caracterul stabilește încrederea și dependența pe cari se pot clădi legăturile familiei.

Când farmecul noiei ordini dispăre, va fi oare iubirea noastră mai adâncă și mai plină de armonie? Dacă nu suntem dispuși să ne adaptăm dispoziției unul altuia și să avem o simpatie inteligentă pentru aspirațiunile celuilalt, atunci nu trebuie să ne căsătorim.

De ce m'am căsătorit?

Pentru că era curat, și nepătat.

Pentru că era un copil sincer al lui Dumnezeu.

Pentru că era consacrat soliei îngerului al treilea.

Pentru că aspirațiunile vieții sale erau înalte, și el pune la lucru toate capacitățile sale spre a le realiza.

Maria Pryon

PAGINA GOSPODARULUI

Câteva îndrumări folositoare pentru prevenirea și combaterea boalelor molipsitoare, de cari pot suferi animalele gospodărilor și cari sunt molipsitoare și la om.

Una din cele mai importante laturi ale gospodăriei sătești e grija pe care gospodarul trebuie să o aibă de animalele sale. Animalele în gospodărie constituie una din cele mai importante părți ale averii gospodărilor, dar nu numai atât, în țara noastră ele constituie și una din importanțele bogăției naționale. În alte vremuri, animalele gospodărilor și cu prețioasele albine constituiau bogăția de căpetenie a țării și totodată deci și a gospodărilor. Așa de pildă caii moldovenesti erau renumiți, erau căutați și plătiți peste granițe foarte bine. Apoi mierea românească nu rămânea de loc mai pre jos ci își păstra mult meritul renume și valoare pe piețele streine. Dar au venit vremuri mai grele, au venit timpuri când aceste două ramuri importante au fost foarte mult lăsate în părăsire și urmarea a fost că s'a pierdut valoarea acestor importante ramuri gospodărești și aceste nesecate izvoare de bogăție națională au început să se impuțineze. Astăzi însă prin luminații conducători din fruntea ramurii gospodărilor s'au luat bune măsuri pentru recăștigarea faimei și a valorii pierdute de noi. Noi dorim din toată inima ca aceste măsuri să se extindă tot mai mult, pentru ca să se ajungă cât mai de vreme timpul ca animalele gospodărilor române să cunoască o regenerare îndestulătoare pentru a ridica aceste ramuri și izvoare de venituri la locul unde ar trebui să fie, în binecuvântata de Dumnezeu țară a noastră.

Cum am mai spus însă și în alte părți sacrificiile făcute de Stat în această privință trebuie în de-aproape urmărite de marele și micul gospodar pas cu pas. Statul trebuie să fie în această bună acțiune ajutat în toate limitele și chiar peste limitele puterilor și sacrificiilor făcute, căci altfel ar deveni zadarnice e-normele sacrificii făcute de Stat pentru ridicarea agriculturii în toate domeniile ei. Gospodarul să prețuiască aceste sacrificii pentru că sunt făcute pentru binele, folosul și progresul gospodăriei sale. Am văzut însă cu durere, și locuri unde lucrurile nu se petreceau tocmai

așa, locuri unde sacrificiile făcute de Stat erau într'un fel sau altul desconsiderate chiar de acei pentru cari erau făcute. Așa de exemplu am văzut cum tauri pentru montă erau prost îngrijiți și gospodarii lăsau să se înțeleagă că micile taxe ce trebuiau să le suporte pentru întreținerea lor le-ar fi o povară. Bine ar fi însă ca gospodarii să privească așa cum trebuie aceste lucruri și să le prețuiască după adevărata lor valoare, atunci sacrificiile făcute n'ar fi zadarnice și cei dintâi cari ar avea foloase de pe urma acestor lucruri ar fi gospodarii cuminți.

Cum am spus deci, gospodarii să urmărească organele Statului pas cu pas în marea operă de ridicare a agriculturii.

O altă latură prea importantă și care nu poate fi lăsată cu prea puțină atenție e, „sănătatea animalelor gospodărilor”. Orice sacrificiu s'ar face pentru binele gospodăriilor și în ramura ridicării raselor animalelor, în primul rând gospodarul trebuie să înțeleagă că nu e de ajuns să aibă posibilitatea a avea în comună tauri, berbeci, armăsari etc., de rasele cele mai bune pentru montă, dacă vitele sale proprii nu sunt sănătoase și bine îngrijite. Aceste două lucruri formează să-i zicem așa temelia pe care urmează a fi clădită viitoarea bogăție a gospodărilor pe care se bizue el; de aceea trebuie dată o deosebită atenție acestor două lucruri, atunci când e vorba să avem vite bune, de care avem neapărată nevoie în gospodărie pentru multiplele avantajii ce ne aduc vitele, ca: munca, laptele, lână, vițelii, etc., etc.

Privirea gospodărilor trebuie deci îndreptată în spre aceste două lucruri de căpetenie. „Sănătatea animalelor sale, și îngrijirea ce trebuie să le-o dăm”. Despre îngrijirea animalelor noi am mai scris și cu altă ocazie în scrisorile noastre către gospodari, așa că aci ne vom ocupa puțin numai de cealaltă latură și anume sănătatea animalelor.

Sănătatea animalelor gospodărilor, de altfel ca și a omului, e un dar neprețuit pe care omul e chemat să o îngrijească cu foarte multă atenție, pentru că o boală poate ușor veni dar pleacă tare anevoie, dacă mai poate fi uneori vorba că mai pleacă. Animalele sunt și ele bătute de unele boale, dar gospo-

darul printr'o pricepută îngrijire le poate feri, iar când o boală a venit peste un animal, gospodarul trebuie de grabă să ia măsurile necesare pentru a-și feri restul animalelor și pentru a purcede la vindecarea celor bolnave prin combaterea bolii. Măsurile pe cari gospodarul trebuie să le ia pot fi deci împărțite în două categorii: Măsuri de pază, îngrijire și ferire a animalelor, măsurile preventive contra bolilor și măsuri de combaterea bolii; pentru vindecarea ei. Cum am amintit însă, bolile cari ar putea veni peste animale sunt nenumărate.

Unele din ele sunt mai ușoare, trecând mai de grabă, iar altele sunt mai grele și gospodarul trebuie să ia repede măsuri, dacă dorește ca boala să nu se întindă la toate animalele sale și chiar la cele ale vecinilor și satului întreg, ceea ce ar constitui un foarte mare rău.

Pentru a cunoaște gospodarul cari ar fi măsurile, cele mai bune și cu mai mult folos pe cari ar trebui să le ia în cazul când vreunul din animalele sale s'a îmbolnăvit, vom arăta mai jos o serie a celor mai primejdioase boli ale vitelor și unele măsuri ce trebuie luate. De sigur însă că după ce aceste măsuri au fost luate, gospodarul e dator să cheme doctorul veterinar, pentru a constata situația animalului bolnav și a aviza la măsurile ce mai sunt încă de luat, ținând seama și de interesele colectivității în mijlocul căreia gospodarul se află situat.

Printre bolile primejdioase ale vitelor și mai ales acele cari pot molipsi și pe gospodari chiar, enumerăm următoarele:

Turbarea

Turbarea e o boală din nefericire foarte des întâlnită la noi în țară. De această boală pot să sufere toate animalele gospodărilor dar mai ales mai mult ea se ivește la câini. Câinele este de cele mai multe ori acel care transmite boala la animale și chiar la om. Turbarea e datorită unui microb foarte mic, un virus filtrabil care provoacă boala. Mai înainte și chiar și azi se mai crede că ea ar proveni din cauza mâncărilor calde cari se dau la câini și mai ales din pricina mămăligii calde. Dela câine turbarea poate fi transmisă la toate celelalte animale și anume la cai, vitele cornute, oi, capre, porci, pisici, etc., și primejdia este destul de mare, pentru că ea poate fi transmisă și la om. Transmiterea turbării se face prin mușcăturile sau șgărieturile făcute de animalul bolnav, unui alt animal sau omului. În rănile făcute prin mușcătură rămâne o oarecare cantitate de bale dela animalul bolnav, în care se găsesc mi-

crobii turbării. Se poate întâmpla însă ca animalul bolnav să nu muște sau săgărie, dar dacă un alt animal sau chiar omul are o oarecare rană, pe care au ajuns aceste bale, infecția molipsitoare e făcută și trebuie luate măsuri urgente pentru salvarea celui mușcat.

Pentru a ne feri de primejdiile acestei boale e bine să luăm măsuri ca animalele și mai ales câinii să fie supravegheați.

Să fie ținuți închiși, pentru a nu umbra hoinari, căci se vor întâlni cu alți câinii turbați, se vor mușca cu ei și ne pot aduce nenorocire pentru noi și pentru alții, îmbolnăvind-ne pe noi, animalele noastre celelalte și ale vecinilor. Din nefericire la noi în țară în această privință a mai rămas încă multe de făcut, căci în multe regiuni câinii hoinăresc în haite fără niciun câpătău.

Se cunosc astăzi două feluri de manifestări ale acestei boli și anume turbarea *furioasă* și cea *mută*. Pentru a ști cum să ne ferim de animalele bolnave, pentru evitarea primejdiei molipsirii acestei boli, e nevoie să știm a deosebi, a cunoaște bine felul de manifestare al bolii în amândouă formele. Lucrul acesta e absolut necesar de știut mai ales pentru acele locuri unde câinii hoinăresc din loc în loc în deplină libertate. Gospodării însă trebuie avertizate și învățate cum să-și îngrijească aceste animale și cari sunt semnele după cari se poate cunoaște dacă câinele e contaminat de turbare. În privința aceasta multe persoane de specialitate și-au făcut onorabila datorie dând alarma ca să se ia măsurile necesare. Prețuiesc și de această dată importanța revistei de îndrumare agricolă a Uniunii Camerelor de Agricultură „Drumul Nou”, care și-a făcut marea datorie în această privință. Din ea am cules câteva importante lucruri și tot după ea redau mai jos câteva învățăminte și îndemnuri cu privire la turbare:

Câinii cu turbare furioasă. — La un câine mușcat de un animal turbat, boala se ivește de obicei după 14 zile, acest lucru în mod normal, se poate întâmpla însă ca boala să se ivească abia după un an de zile. Câinele e animalul care cel mai des poate suferi de această boală, și tot el în peste 93% din cazuri e acel care transmite boala altor animale și omului.

Ivirea turbării la câine se poate face în formă *furioasă* sau *mută*. Simptomele ivirii bolii sunt cam acestea: Câinele devine trist, caută întunerecul și singurătatea. Adoarme, se scoală agitat și pe urmă copleșit de toropeală se culcă din nou. Simte nevoie a linge obiecte reci ca: piatră, fier, etc. În situația aceasta dacă sunt întăritași, se reped și mușcă și pe stăpânul lor iubit. Câinele caută

să bea apă multă, mănâncă uneori cu poftă mare, alte ori nu mănâncă deloc, începe să-și mănânce murdăria și inghite corpuri streine. Se ivește acum nevoia de a mușca cât mai mult, de aceea tot ce îi iese în cale rupe cu dinții și inghite. Lătratul devine răgușit și de regulă după fiecare lătrătură începe să urla de 5-6-7 ori. Ochii devin roșii și sperioși și deseori foarte agitat, se repede după lucruri închipte și urlă mereu. Incepe apoi să muște mereu până ce obosește. În această perioadă dacă e liber fuje delă casa stăpânului său. Obosit de această luptă cu sine câinele se clatină, ține gura deschisă, din care uneori îi curg bale. După aceste simptome câinele paralizază. Paralizia la început se ivește la falca de jos, din care cauză animalul ține gura deschisă și din ea curg bale, câinele nu mai poate lătra, în curând paralizază complet și moare.

Turbarea mută. — La turbarea liniștită, mută, câinele este trist, având paralizia falcii de jos în așa măsură încât dă impresia că ar avea ceva în gât. Adesea câinele e căutat în gât cu scopul de a-i extrage obiectul strein cu care se dă impresia că s'ar fi înecat. De altfel acest lucru e foarte primejdios, întrucât o cât de mică săgărietură dacă ni se va produce, ne vom contamina dela el de boală. În situația aceasta câinele nu poate mușca, ține tot timpul gura deschisă iar limba îi atârână în jos. Câinele nu poate nici inghiți nimic, iar după 2 — 4 zile va muri.

Ambele feluri de turbare sunt foarte primejdioase și trebuie depusă multă grijă ca nenorocirea să nu se ivească. În țara noastră întâlnim foarte des ambele feluri de manifestare a turbării.

Turbarea calului. — Calul de obicei turbează în urma mușcăturii de către un câine turbat. Ivirea turbării la cal se face după două săptămâni până la 3 luni. Cazuri excepționale s'au dovedit însă când turbarea și-a făcut apariția abia după 2 ani de zile.

La ivirea bolii animalul devine neliniștit, răcăie cu copita, nechează mereu, mușcă pe ceilalți cai și pe oamenii cari-l îngrijesc. Se repede în deosebi la câini. Animalul devine apoi furios și începe să paralizze mai ales la picioarele dinainte. După 4 — 6 zile moare. Și la cal se pot ivi ambele forme de manifestare ale bolii, *furioasă* și *liniștită, mută*.

Turbarea vitelor bovine. — La vitele bovine mai des se ivește turbarea liniștită.

La oi și capre. — Oile și caprele devin însă de regulă furioase.

Pisicile. — La pisici întâlnim foarte des turbarea furioasă și ele devin foarte primejdioase din cauza aceasta, deoarece trebuie depusă foarte multă grijă ca pisicile să nu vină în prea mare contact

cu copiii noștri iubiți, pentrucă o mică săgărietură e suficientă ca prin ea să se transmită boala animalului.

Turbarea e o boală care se întinde mult din cauza neglijenței luării de măsuri de prevedere. Am cetit despre Australia că acolo câinii sunt foarte strict supravegheați și ca urmare turbarea e inexistentă. La noi în țară s'au prevăzut în privința aceasta și legi cari să ceară obligator proprietarilor de animale ca să respecte anumite obligații pentru cazul când boala s'ar fi ivit sau pentru prevenirea ei. Redau după revista de mai sus, prevederile legii polițienești în această privință. „Proprietarul sau îngrijitorul vreunui animal la care a observat vreun semn bănuitor de turbare, este dator a-l izola și în același timp a încunoștința autoritatea locală. Toate animalele bolnave de turbare se vor ucide, de asemenea se vor ucide și acelea cari sunt bănuite a fi mușcate de animale turbate, afară de cazul când proprietarul voințe a le vaccina sau a le ține sechestrate timpul necesar pentru observații și în contul său. Este oprit a se tăia pentru consumație animalele atinse de turbare, și a se întrebuința sau vinde produsele lor. Se va permite tăierea animalelor a căror carne se dă în consumație publică, dacă dela mușcatură au trecut mai mult de 6 zile. Cadavrele animalelor moarte sau ucise ca bolnave de turbare se vor distruge, iar autopsia lor se va face numai de către medicul veterinar. În localitățile unde s'au constatat cazuri dese de turbare, se va organiza un serviciu riguros de distrugere a câinilor vagabonzi prin orice mijloc”.

Deoarece omul ia turbarea dela animale e bine ca să fie prevăzător întrucât microbul apare în balele animalului cu cel puțin 7 zile înainte de a apare simptomele turbării.

Tot din revista de mai sus, redăm în principiu cazurile în cari cineva care a fost mușcat de un animal bănuie cât de puțin, trebuie să-și facă tratament antirabic (contra turbării).

Dacă animalul care a mușcat este:

1. Mort în mai puțin de 10 zile după mușcatură.

2. Ucis.

3. Necunoscut de persoana mușcată. Persoana mușcată în aceste trei cazuri trebuie să facă tratament antirabic.

4. Dacă animalul după mușcare turbează.

5. Dacă animalul moare suspect de turbare sau altă boală. Și în aceste două ultime cazuri se va face tratament.

6. În cazul când animalul ce a mușcat se îmbolnăvește dar nu e mort în a zecea zi, se prelungeste stricta observație.

7. În cazul când după zece zile dela mușcare, animalul e complet sănătos și viu, nu se aplică tratament.

„Aici morții trăiesc și muții vorbesc“

Aceste cuvinte sunt scrise cu litere mari în limba latină pe frontispiciul unei foarte frumoase clădiri din Orașul Lemberg, în Polonia. Nu e vorba de vreun loc unde sufletele celor morți ar exista în vreo formă oarecare. Nu, ci scrierea are un înțeles simbolic. De îndată ce vizitatorul află care e menirea acestei clădiri, cuvintele capătă imediat înțeles. Această clădire adăpostește cea mai mare bibliotecă a orașului, pe lângă Universitatea din localitate. Așa dar această frază se referă la mulțimea de cărți felurite care se află acolo. Cuvintele de mai sus cu înțeles simbolic, arată sentimentele frumoase pe care cei cari le-au scris, și mulți alții, le au despre valoarea cărților.

Bărbați cari vieța lor întreagă au studiat și activat în diferitele domenii și cari s'au făcut de un real folos semenilor lor au lăsat gândurile și experiențele lor scrise în acele cărți, pentru a înlesni urmașilor o vieță mai bună și mai fericită. Azi, urmașii, cetind cărțile, au în impresia că stau de vorbă cu cei cari le-au scris. Așa se explică cum că morții trăiesc, și că chiar vorbesc prin cărțile scrise de ei.

Dacă pentru cărțile scrise de oameni, cari cuprind învățături pentru lucrurile de pe pământ, se pot găsi cuvinte și expresii atât de frumoase, cu cât mai mult se poate vorbi despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre care știm că este viu și stătător în veac. 1 Petru 1, 25. Cuvântul lui Dumnezeu e viu pentru că și Autorul lui e viu. Este adevărat că cele 66 de cărți ale Bibliei le-au scris bărbați diferiți și la mari intervale de timp, dar ei au fost numai scule în mâna lui Dumnezeu, nesciind nimic din capul lor, ci au scris mânați fiind de Duhul lui Dumnezeu. 2 Petru 1, 21.

Cetind Biblia cu dorința sinceră de a afla care este voia lui Dumnezeu cu noi oamenii, avem impresia că stăm de vorbă chiar cu Autorul ei. Lucrurile se petrec la fel și cu toate celelalte scrieri cari sunt inspirate din Cuvântul lui Dumnezeu și cari tratează despre planul cel minunat al mântuirii și solia pentru vremurile sfârșitului. De pe fiecare pagină din aceste cărți și reviste Dumnezeu vorbește oamenilor și îi îndeamnă să se întoarcă la El, și să pună vieța lor de acord cu sfințele lui porunci.

Această e cauza pentru care acel tânăr care a citit broșura „A doua venire“ a putut spune: „Sufletul meu a fost răzbit de cuvintele acestei cărți“.

O soră mi-a istorisit de curând cum în repetate rânduri a vorbit cu un cunoscut al familiei și rudă de-aproape, un om care era stăpânit de vițiu de beție. Cu toate sfaturile și rugămintele fierbinți ce i le adresau spre a se lăsa de beție se părea că și mai rău se face. Intr'o zi a lăsat în casa lui broșura „In umbra sticlei“. Intr'una din zile acest om a luat broșura și a citit-o. Cuvintele cărții a avut o influență atât de puternică asupra lui încât din clipa aceea s'a hotărât să nu mai pună nicio picătură de alcool în gura lui. Soția lui cu lacrimi în ochi ne-a povestit lucrul acesta. Azi ei vin împreună la adunările noastre.

Un colporteur intrând într'o familie a găsit pe stăpâna casei foarte descurajată, refuzând să primească vreo carte. Doamna a istorisit colporteurului că a avut o singură fiică. Aceasta căsătorindu-se, a fost omorâtă chiar de soțul ei, care s'a sinucis și el. Ea era acum singură pe lume și nemângăiată. Colporteurul a atras atunci atenția doamnei asupra cărții „Timpul Nostru“, în care va găsi pe Acela care singur îi poate ajuta în asemenea împrejurări. Doamna a luat cartea și peste un an când colporteurul a mai trecut pe acolo doamna aceasta era deja membră într'una din Comunitățile noastre. Mai târziu a devenit chiar conducătoarea Cercului Tabita din acea Comunitate.

Și muții vorbesc

Aceste cuvinte nu se referă la felul de vorbire prin semne al muților. Aci este vorba despre o altă vorbire și a-nume despre felul de vorbire cel atât de minunat și de puternic al cărților. Au un fel de vorbire ale căror sunete nu se aud, dar când sunt inspirate de Dumnezeu pot să pătrundă până în adâncul sufletului omenes. Datorită cetirii unui articol dintr'o carte sau dintr'o revistă, sute și mii de oameni și-au schimbat felul lor de viațuire prin aceea că s'au întors la Dumnezeu. În cartea „Colporteurul ca Evangelist“, p. 48, Spiritul profeției spune despre cărțile cari conțin solia pentru timpul sfârșitului că sunt martori muți, dar cari răspândesc o mare lumină și de aceea trebuie duse în casele oamenilor.

„Ele sunt martori muți pentru Dumnezeu. În trecut ele au fost un puternic mijloc în mâna lui Dumnezeu de a convinge și de a întoarce multe suflete. Mulți le-au citit cu așteptare dornică și, prin cetirea lor, au cunoscut lucrarea

ispășirii prin Hristos și s'au increzut în puterea Lui. Prin aceste cărți, ei au ajuns acolo ca să credințeze grija sufletelor lor, marelui Creator, să aștepte și să spera, ca Mântuitorul să vină și să-și ia mireasa în căminul Său veșnic și etern. În viitor aceste cărți vor lămurii multora Evanghelia și le va descoperi calea către mântuire“. — „Colporteurul ca Evangelist“, p. 48.

„Tractatele pot merge ori și unde, în cămin și în afară. Ele aleargă în sus și în jos asemenea solilor credincioși, binecuvântând pe toți, dând la toți, și la întoarcere nu cer nimic. Ele pot vorbi către unul singur ca și mulțimilor, și mulțimilor ca și unuia singur“.

„Membrii ai Comunităților noastre, ridicăți importanța răspândirii literaturii noastre, și devotați timp mai mult pentru această lucrare. Duceți în casele oamenilor reviste, tractate și cărți cari vor predica Evanghelia în multe ei ramuri“. — „Servicii creștine“, p. 147.

Iubiți frați și surori din Comunitățile noastre, ne-am făcut noi datoria față de semenii noștri și pe această cale? Am folosit noi această posibilitate pusă de Dumnezeu nouă la îndemână pentru a predica Evanghelia? În locul romanelor și altor cărți distrugătoare de suflete am căutat noi ca revistele și cărțile cari conțin solia despre venirea Domnului, să le punem în mâinile cunoscuților și prietenilor noștri? Am făcut fiecare cel puțin doi abonați la revistele noastre așa cum am fost rugați și îndemnați de spiritul lui Dumnezeu? Dacă nu am făcut-o, să ne grăbim cât mai este har să ducem acești martori muți în casele oamenilor.

N. Gheorghită

ANUNȚ

Vând mașini de tricotate, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce sînt de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotașul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșa tricotașului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Firiță, strada General Eustașiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

Adormiți în Isus

Sora *Maria Kostomski*, în etate de 79 de ani, membră a Comunității Clisăuți, Jud. Hotin, a trecut la odihnă în ziua de 20 Decembrie 1937. În ultimele clipe ale vieții, pe patul de suferință, a chemat în jurul ei copiii, îndemnându-i să rămână credincioși până la sfârșit, pentru ca atunci când Domnul va veni, să se poată întâlni cu toți spre a nu se mai despărți niciodată. Cu această dorință și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului.

Gh. Nahirni

Sora *Barbura Mihoc*, în etate de 55 de ani, membră a Comunității Boftuei, a fost chemată la odihnă în ziua de 6 Februarie 1938. Botezată în anul 1936, a rămas credincioasă Domnului până în ultima clipă.

Ioan Crișan

Fratele nostru *Anghel Racev*, în vârstă de 57 de ani, a încetat din viață în ziua de 23 Decembrie 1937. Cu toate că a avut de trecut prin grele suferințe, până în ultimele clipe îndemna pe cei din jurul său să rămână credincioși Domnului, citând texte din Sfânta Scriptură și amintind deseori de răbdarea lui Iov.

Fratele *Spirea Mircescu*, în etate de 63 de ani, membru al Comunității Peret 2, Jud. Teleorman, a trecut la odihnă în ziua de 25 Martie 1938. A fost un membru credincios și un bun exemplu pentru semenii săi. În ultimele clipe a chemat pe cei șase copii în jurul său, i-a invitat să se roage împreună și după aceea le-a dat îndemnuri să rămână credincioși până la sfârșit spre a se putea bucura împreună de binecuvântările lui Dumnezeu în veșnicia Sa împărăție. La înmormântare au luat parte cele două Comunități din Peret, Comunitatea Ploasca și foarte mult public.

Ion Sună

Fratele *Mihu I. R. Burlacu*, în etate de 31 de ani, membru al Comunității Dumitresți, a fost chemat la odihnă în ziua de 28 Martie 1938. El a fost un bun creștin și până în ultimele clipe ale vieții a vorbit despre iubirea Mântuitorului, adormind cu speranța că la arătarea în slavă a Domnului Isus, va avea bucuria să revadă pe credincioșii de cari s'a despărțit.

C. Popescu

Sora *Mița Marin Preda*, în etate de 18 ani, membră a Comunității Lanurile, Jud. Constanța, a fost chemată la odihnă. Ea a ajutat mult la înălțarea în credință a părinților și s'a dovedit un bun exemplu pentru cei din jurul ei. Cu multă durere s'a despărțit de cei iubiți ai ei, dar a rămas cu credința fermă în revierea la învierea celor drești.

Ștefan Ouatu

Fratele *Ioan Zorcă*, în etate de 45 de ani, membru al Comunității Greci-Ilfov, a fost chemat la odihnă în ziua de 15 Februarie 1938, după o viecea de credință consacrată pe altarul Domnului.

Gh. Baciu

Sora *Aurelia Popa*, în etate de 63 de ani, membră a Comunității București, Elena-Cuza, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 24 Februarie 1938. Credincioasă poruncilor lui Dumnezeu, a servit pe Domnul timp de nouă ani, semănând sămânța nădejzii și aducând în inimile celor descurajați mângâierea și asigurarea că Cel ce are cheile morții, are puterea să învieze pe cei ce îl privesc ca Mântuitor al lor personal. Cei ce au luat parte la înmormântare, au avut ocazia să audă cuvântări mișcătoare, întărind speranțele lor în apropiata venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Victor Georgescu

Fratele *Vasile Rotaru*, în vârstă de 56 de ani, membru al Comunității Leamna-de-sus, Jud. Dolj, a adormit în ziua de 7 Martie 1938. Dorim ca Domnul să-i facă parte de învierea celor drești.

Sora *Camena I. Toca*, în etate de 34 de ani, membră a Comunității Băilești, Dolj, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 10 Martie 1938. Sora a fost o membră credincioasă Domnului și sperăm s'o revedem la învierea dreștilor.

Sora *Florica I. Rudăreanu*, în etate de 46 de ani, membră a Comunității Craiova, a trecut la odihnă în ziua de 10 Martie 1938. La înmormântare au luat parte membrii Comunității, corul și multă lume. Domnul să-i facă parte de învierea dreștilor.

I. I. Gheorghisor

Sora *Maria Crișan*, în etate de 70 de ani, membră a Comunității Macea, Jud. Arad, a adormit în Domnul în ziua de 8 Martie 1938.

Sora *Maria Crișan* a primit credința în anul 1921, stând ca un adevărat model de viață creștină până în ultimele clipe ale vieții. Prin exemplul și prin influența exercitată în familie a reușit să câștige pentru Domnul pe soțul său, 7 copii, 2 gineri și 2 nurori. În Comunitate ca și în viața de toate zilele, s'a dovedit de asemenea o bună creștină, îndeplinindu-și cu credincioșie toate îndatoririle.

Ceremonia înmormântării a avut loc în prezența unui numeros public, care a fost adânc impresionat de cele ce au auzit din Cuvântul Domnului. Cu această ocazie, fratele *Pavel Crișan*, ajutor predicator, fiul soriei *Maria Crișan*, a rostit în numele familiei o cuvântare înduioșătoare prin care a exprimat durerea pentru pierderea mamei, dar în același timp și nădejdea că la învierea celor drești Domnul le va face bucuria să se întâlnească cu toți în împărăția cerească.

Filip Cionca

Fratele *Alexandru Dancea*, în etate de 24 de ani, membru al Comunității Galda-de-jos, Jud. Alba, a fost chemat la odihnă în ziua de 21 Martie 1938, după o lungă suferință. La înmormântare au luat parte peste 500 de oameni cari au ascultat cuvintele pline de mângâiere și nădejde pentru cei ce așteaptă pe Domnul.

W. Steinmeier

Fratele *Demetru Hodan*, membru al Comunității Jadova, Bucovina, a fost chemat la odihnă în ziua de 20 Aprilie 1938. Sperăm ca la învierea dreștilor să revădem pe iubitul nostru frate.

W. Reinheimer

Copilul *Emil M. Burlacu*, în etate de 2 ani, fiul fratelui *Marin Burlacu* din Comunitatea Roșiorii-de-Vede, a adormit în Domnul în ziua de 19 Martie 1938. Deși mic, arăta iubire față de Domnul. Pe patul de suferință fiind, se scula și lua și el parte la rugăciune, rostind printre lacrimi: „Doamne, Doamne!”

Înmormântarea a avut loc în Comuna Măgureni. Fiind prima înmormântare, multă lume a luat parte, ascultând cuvântul Domnului. Avem încrederea că mulți dintre cei ce au luat parte la înmormântare, vor spune lui *Milică* la învierea dreștilor: „Când ai adormit tu, m'am deșteptat eu!”

A. Duică

Fratele *Ilie Crăciunescu*, în etate de 42 de ani, presbiterul Comunității Soloneț, Jud. Rădăuți, a adormit în Domnul în ziua de 5 Februarie 1938. Membru al Comunității noastre încă din anul 1923, a rămas credincios până în ultima clipă, dând dovadă de mult zel pentru salvarea sufletelor din păcat. Chiar cu trei zile înainte de a muri, a ieșit în drum și a chemat pe conecțenii săi să se predea Domnului Hristos. La înmormântare au luat parte vreo 600 de oameni cari au ascultat Cuvântul Domnului.

Sora *Cassandra Robu*, în etate de 52 de ani, membră a Comunității Botoșana, Jud. Suceava, a adormit în Domnul în ziua de 25 Martie 1938. Cu toate greutățile pe cari le-a avut de îndurat, a rămas credincioasă lui Dumnezeu, lucru care a mângâiat pe cei rămași: soț, copilași și rude.

G. Ottschofski

Fratele *Gh. Ivan Nedelcev*, în vârstă numai de 29 ani, a trecut la odihnă după o scurtă și grea suferință. În dimineața Sabatului dela 9 Aprilie, pe la orele 11 a. m., pe când unii dintre frați și cunoscuți se aflau lângă patul său de suferință, el i-a rugat să-l lase singur împreună cu mama și cu soția sa. După aceea luă mâna soției sale și zise: „Până acum tu ai fost a mea și eu al tău. Acum ne despărțim. Să nu plângeți! Mamă, tu să nu plângi! Eu sunt cu Isus! Cu toate că puterile îl părăsise deja, el intonă după aceea cântarea No. 250. A mai încercat să cânte dintr-o altă cântare, dar glasul nu l-a mai ajutat. Peste puțin timp a adormit.

Pavel A. Costov